

Duna-ági Híradó

A TARTALOMBÓL:

Bentlás
a Kvassay-zsilip
területére

Társadalmi
ellenőri vezetők
és halőrök
értekezlete

Területi
Bizottsági ülés
Százhalombattán

Egyesületi
közgyűlések
tapasztalatai

A Duna-ágon
folyó
vizsgálatokról

Agyonhorgászott
víz

Téli tapasztala-
tok, kora nyári
halpusztulások

A legtöbb haresát
fogó horgász
vallomásai

II. évfolyam
1975
JÚLIUS

4

KIADJA A MOHOSZ SOROKSÁRI DUNA-ÁGI INTÉZŐ BIZOTTSÁGA

Beutalás a Kvassay-zsilip területére

Az egyesületek a vízterületre naponta 56 horgászt utalhatnak be, éspedig az alábbi elosztásban:

Gázművek HE	4 fő
Csepel Vas- és Fém.HE	7 fő
Szigetszentmiklósi HE	4 fő
Fővárosi Csát. M. HE	3 fő
BKV HE	3 fő
BSE HE	5 fő
Vegyesüzemi HE	2 fő
Kinizsi HE	4 fő
Ganz HE	4 fő
Petőfi HE	2 fő
Ráckeve HE	3 fő
Vörös Csillag HE	2 fő
Belügyi HE	2 fő
MÁVAG HE	3 fő
Neptun HE	4 fő
Postás HE	4 fő
Naponta összesen	56 fő

A beutalási lehetőségről átmenetileg lemondott két egyesület, éspedig a Vörös Csillag HE és a Kinizsi HE 2—2 főről a MÁVAG HE javára.

Több egyesület megbízta Dobronyi László halórt, hogy az egyesületi tagoknak, a jelentkezés sorrendjében, adja ki a be-

utalókat. Ha a létszám betelt, a későbbben érkezőknek el kell menni, ami bizony bosszúságot, vitát okoz. Ezért felhívjuk a horgásztársak figyelmét, hogy aki biztosan helyet akar kapni a zsilip területén, az az egyesületénél kérjen beutalót. Azoknak az egyesületeknek tagjai, amelyek-

nek a beutalótömbje Dobronyi halórnél vannak, esetleg feleslegesen teszik meg az utat a Kvassay-zsilipre, mert megelőzték őket, s ezért a Területi Bizottságunknak ne tegyenek szemrehányást.

Megfontolandó lenne, hogy csak az egyesület adjon ki beutalót és ne a halór, mert így elkerülhetők lennének a bosszúságok, viták.

Százezer balinivadékot telepítettünk a Duna-ágba!

A „Duna-ági Híradó” 1. számában Berényi János „Kiveszöben a balin” c. cikkének befejezésében írja: „amíg nincs késő, tegyünk valamint a balinok érdekében.”

Nem volt hiábavaló a figyelmeztetés, mert Területi Bizottságunk a Százhalombattai Temperáltvízű Halszaporító Gazdasággal való baráti együttműködés révén ez évben már 100 000 előnevelt, 5—6 cm-es balinivadékhoz jutott, s ezeket, 2000 db kivételével, betelepítettük a Duna-ágba. A 2000 db-ot Szigetbecsén, az egyik kisebb ivadéknevelő tavunkba helyeztük, kontrollként őszig neveljük s csak azután, már egygyaras korban kerül a Duna-ágba. A telepítés Szigetbecse térségében és a ráckevei hídtól felfelé eső vizszakaszokon történt.

A százhalombattai gazdaságnak — a mi szerény kereteinknek megfelelően — zsenge csukát és süllőfészket szállítottunk s ezek ellenében 45 000 előnevelt balint kaptunk, míg 55 000 darabot megvásároltunk.

Örömmel hozzuk ezt a horgásztársak tudomására, mert balin-telepítés még nem volt a Duna-ágban, s ilyen jelentős mennyiségből balinállományunk javulását reméljük.

S. P.

CSEREJEGYEK

A Duna-ági Intéző Bizottság megalakulásakor már 1945 novemberében a szorosabb horgászösszetartozás és barátság kimélyítésére, első ülésén megalkotta a cserejegy rendszert. Minden egyesület adott a többi egyesület részére bizonyos számú cserejegyet, amit a horgászok háromszor 3 napig használtak a másik egyesületek vizein. Ez teljesen díjtalan volt.

Volt olyan egyesület, ahol több száz ilyen cserejegyet kellett nyilvántartani, a kiadásokat és visszaadást jegyezni. Ez egyrészt igen nagy adminisztrációt jelentett, másrészt sok jegy elvesztett. A horgászoknak használatba vétel előtt leginkább a tanyákra kellett leutazni, mert csak ott lehetett azokat átvinni. Az utánjárás és adminisztráció sok horgásznak elvette a kedvét és így nem vették igénybe a lehetőséget. Az egyesületeknél már nehezen lehet találni olyan társadalmi munkást, aki a cserejegyek kezelését elvégzi.

A vezetőség ezért javasolta a Területi Bizottsági ülésnek, hogy egy évre, próbaképpen, változtassa meg az eddigi cserejegy rendszert. A Területi Bizottság, néhány ellenszavazattal szemben, többségben 1976. évre elfogadta a javaslatot. Eszerint nincs cserejegy. Minden területi jegyen, melyek dupla, nagyságban, összehajthatóan

készülnek, előre nyomatunk 12 kockát. Mindenki, akinek a Duna-ágra a Területi Bizottság által kiadott területi jegye van, jogosult 12 napot más egyesület vizén, vagy akár egy egyesületnél eltölteni. Az a fontos, hogy azon a napon, mielőtt a másik egyesület vizén megkezdje a horgászatot, golyóstollal az első kockába a hónapot és napot, valamint az egyesület nevét beírja. A dátum javításának megakadályozására úgy kell beírni a napot, hogy pl. május 4-én Ráckeven akar horgászni, akkor beírja: 0,5 a hónap és 04 a nap rovatba. Aki beírás nélkül, vagy javított cserejeggyel horgászik, attól azonnal bevonják a területi engedélyt és ellene fegyelmet kell indítani. Ezzel a rendszerrel az eddigi teljes adminisztrációt, utánjárás megszűntetjük és mindenki akkor él a lehetőséggel, amikor akar. Még ezután is változtathat elhatározásán, mert csak a horgászat megkezdése előtt kell a rovatot kitölteni.

Voltak, akik aggodalmuknak adtak kifejezést, hogy egyes könnyen megközelíthető vízterületeken, zsúfoltság áll elő. Kérjük horgásztársainkat, hogy a cserejeggyel lehetőleg hétköznap menjenek más területre, mert a hét végén nehéz lesz helyet találni.

Hangsúlyozzuk, hogy ez a rendszer kísérlet, egy évre szól. Ha nem válik be, akkor visszaállítjuk az eddigi gyakorlatot.

S. P.

Társadalmi ellenőri vezetők és halőrök értekezlete Tasson

Az egyesületenkénti régi halőri szervezetet a 16/1972. (XI. 4.) MÉM sz. rendelet megszüntette, egyben életre hívta a főfoglalkozású halőri és társadalmi ellenőri rendszert, s egyidejűleg jogállásukat is rendezte.

A gyakorlat igazolta, hogy a múlt év áprilisban bevezetett és még döcögő rendszer mellett is, a kezdő főfoglalkozású halőrök több feljelentést tettek szabálysértési és fegyelmi ügyben, mint az összes egyesületi halőr az elmúlt tíz év alatt.

Az új halőri rendszer mellett nem jöhet létre semmiféle összefonódás, kivételezés, mint az a halőri munka melletti étel és ital kiszolgálással és baráti kapcsolatokkal az egyesületeken belül kialakult. Fenti oknál fogva, kisebb-nagyobb csoport kimaradt az ellenőrzésből, de most ezek is ellenőrzés alá kerülnek. Ezt természetesen többen zokon veszik. Ez az ellenőrzési rendszer jobb és eredményesebb, mint a régi, de senki sem hiheti azt, hogy a halőrök segítség nélkül megoldának minden ellenőrzési gondot. Ha a társadalmi ellenőrök nem segítenek, akkor hiába várunk az ellenőrzés vonalán lényeges javulást.

Ideális állapot lenne, ha már senkit sem kellene feljelenteni és mindenki megértené, hogy a közösség pénzén telepített halakra mindenkinek vigyázni kell. Ettől még nagyon messze vagyunk és így legjobban a szabálysértési és fegyelmi feljelentésekkel lehet és kell lemérni az ellenőrzési munka eredményességét.

Az elmúlt évben annak ellenére, hogy a társadalmi ellenőrök csak augusztusban kapták meg igazolványaikat, többen igen jó munkát végeztek. Kiemelkedően a legjobb szervezés és ellenőrzés történt a VEGYESÜZEMI HE területén, *Vimi János* vezetésével.

Az 1975. évi munka jó megszervezése érdekében a Területi Bizottság 1975. március 28-án Tasson a Pest megyei Tanács Mezőgazdasági és Élelmezési osztályának, a Középdunavölgyi Vízügyi Igazgatóság Ráckevei Szakasz mérnökségének, a MOHOSZ Vízügyi Bizottságának és a Vízügyi Rendőrség képviselőinek részvételével tartotta meg, a társadalmi ellenőri vezetők és a halőrök értekezletét. Saját egyesületeinken kívül jelen voltak a Dunavecsei HE, a Dunaújvárosi HE, a Fülöpszállási HE, a Kunszentmiklósi HE és a Tassi HE társadalmi ellenőri vezetői is.

Az értekezlet a főfoglalkozású halőrök és társadalmi ellenőrök jogállásának ismertetésével kezdődött.

Nem kívánunk itt foglalkozni a főfoglalkozású halőrök kötelességével és jogaival, csupán a társadalmi ellenőrökkel kapcsolatban megemlítjük, hogy az 1961. évi V. törvény (Btk.) 156. §-a szerint *fokozott büntetőjogi védelem illeti meg őket, vagyis hatósági közegnek számítanak.*

A társadalmi ellenőr esküt köteles tenni, igazolványt és karszalagot kap. Az ellenőrzés alkalmával az igazolványát magánál kell tartania és a karszalagot viselnie kell.

Gelencsér Endre halászati felügyelő a TB-nek meglepődését fejezte ki a jól szervezett ellenőrzési rendszer megteremtéséért, s ígérete szerint ezt a maga részéről állandó jelleggel segíti.

Kopasz Ferenc a MOHOSZ vízügyi bizottságának elnöke, a vízvédelem fontosságáról, a környezetvédelmi törvényről adott tájékoztatást és kérte a társadalmi ellenőröket, halőröket, hogy ha vízszennyezést vagy bármilyen rendellenességet észlelnek, azonnal értesítsék az illetékeseket.

Kiss Ernő főhadnagy és Gyurik Antal zászlós a vízrendészeti munkával kapcsolatos kérdésekkel foglalkoztak. Ki kell emelni az elmondottakból, hogy csak a 250 cm³-nél nagyobb teljesítményű motorral közlekedő vízijárművekre vonatkozik a bejelentési kötelezettség. A csónakban egy személy súlyául 80 kg-ot számolnak, a csecsemő, a gyerek bármilyen súlyú is egy személynek számít.

Bohák Imre, szakasz mérnök-helyettes, a parti kövezés, a mőtárgyak, a vízínövények védelmével, az árvízvédelmi töltéseken való közlekedéssel, a stégépítés szabályaival, a stégek felülvizsgálásával — Szigetszentmártonig már felülvizgálták a régi stégeket, a kifogástalanokat háromszögletű táblával látták el, melynek alapján a tulajdonosok kérhetik a szakasz mérnökségtől az engedély kiadását — foglalkozott. Tájékoztatást adott egy régi jól bevált rendszer visszaállításáról, mely szerint stégeket készíteni előzetes engedély alapján, és csak november 1-től március végéig szabad.

A társadalmi ellenőrök vezetői valamennyien felszólaltak és igen sok megoldásra, rendezésre váró problémát vetettek fel.

Ezek közül kiemeljük:

— az ellenőrzést sok helyen megnehezíti az, hogy a partszakaszt a vízig lekerítették;

— a tsz-ek, állami gazdaságok a vegyszeres zsákokat nem gyűjtik össze, a szél a vízbe sodorja azokat;

— a gépkocsi csomagtartójába rejtett halak ellenőrzése;

— a halak hosszának helyes mérése, ehhez megfelelő mérőeszköz készítése;

— a parton való szemetelés;

— a nádvédelem;

— a patkányirtás a Francia-öbölben;

— a vízparti italozás, részeg horgászok;

— a zsilipek halrácsainak kezelése;

— a feljelentési nyomtatványok rendelkezésre bocsátása;

— a vizisielés;

— a gazdátlanul talált botok

és még számos téma vetődött fel.

Berényi János titkár a felvetett kérdésekre a választ megadta és leszögezte, hogy minden horgász köteles az ellenőrnek zsákmányát megmutatni, ha gyanú merül fel a zsákmányban gépkocsi-ban való elrejtésére, joga van az ellenőrnek a

gépkocsit átvizsgálni. Ha ezt megtagadják, vagy az illető nem igazolja magát, a gépkocsi rendszámát feltétlenül fel kell írni. A gépkocsi rendszáma igen jó adat a tulajdonos kilétének megállapítására.

A szabálysértési feljelentéshez szükséges nyomtatványokkal a horgásztanyákat ellátjuk.

Aki méreten aluli halat fogott, annak a területi engedélyét azonnal be kell vonni. Ha az érdekelt kívánja, a bevonásról elismervényt kell adni. Horgászfelszerelést, halászeszközt csak orvhorgásztól, vagy orvhalásztól szabad elvenni.

Az állami jegyet bevonnai nem szabad, mert azt nem a TB adta ki. Annak bevonására, a feljelentés napján, a TB tesz javaslatot.

Az elkobzott horgász- és halászszerződések részletes leírás kíséretében hatósági szervnél (községi tanács, rendőrség), elismervény ellenében kell leadni.

A gazdátlan botokat, ha gazdáját nem lehet megtalálni, össze kell szedni és azokat a horgásztanyán kell leadni, szintén elismervény s részletes leírás mellett.

A vízparti telkeknek a vízig történő lezárását csak fontos államérdek esetén engedélyezik. Ilyen helyen, a megfelelő igazolást felmutató halőröket és társadalmi ellenőröket köteles a lekerítő a területre beengedni. Ellenkező esetben a halászati hasznosító, jelen esetben a TB, az ellenőrizhetetlen területen mindenki számára letiltja a horgászatot.

Felvetődött az a kérdés is, hogy ki jogosult és ki köteles ellenőrizni. A horgász, kilétének előzetes igazolása mellett *jogosult* a szabálytalankodót ellenőrizni, de nem köteles. Az esküt tett halór és társadalmi ellenőr *köteles* ellenőrizni a szabálytalankodókat.

Részletesen ismertették a Szovjet Katonai Parancsnokság mellett működő Vadász-Horgász Klub vezetőivel, a Duna-ág területére kiadott jegyekkel kapcsolatosan kötött megállapodást. A területi engedélyeket az egyes csapattesteknél működő horgászklub kapja meg. A jegyeken a klub számát és a parancsnok nevét jegyezték fel. Minden engedély mellé fogási naplót adtunk ki, hogy a fogási eredményt bejegyezzék. Ha szabálytalanságot észlelnének, fel kell írni az engedély számát, a parancsnok nevét és az adatokat be kell küldeni a Területi Bizottság irodájába, hogy továbbíthassuk a parancsnokságnak. Célszerű a szovjet gépkocsi rendszámát is felírni. A szovjet horgászklubok felveszik az illetékes horgász egyesületek vezetőivel a kapcsolatot, a szorosabb kapcsolat, és barátság kifejtése céljából.

A tájékoztató után a halőrökkel még külön megbeszélésre került sor a szolgálati idő, beosztás, természetbeni járandóságok, elszámolások helyes elkészítésére vonatkozóan.

A mindenki által igen hasznosnak minősített megbeszélés a délutáni órákban ért véget.

S. P.

MAKÁDI TÓ BŐVÍTÉSE ÉS A KORAI LEHALÁSZÁS

Sokat foglalkoztunk már a Makádi Tógazdaság bővítésével, mert a munka megkezdése különböző okok miatt (őszi nagy esőzések, decemberi árvíz stb.) elhúzódott. Most azonban már csak napok kérdése a kivitelezési szerződés megkötése, melynek egyik feltétele a tógazdaság területének 1975. szeptember 1-én való átadása. Ez azt jelenti, hogy a tavakat már augusztus 21-én kezdjük lehalászni. Ezen a napon már helyezünk ki pontyokat a Duna-ágba. Igen nagy felelősség hárul a Területi Bizottságra és az egyesületek vezetésére. Már most kérjük az egyesületeket *mozgósítsák* társadalmi ellenőreiket és gondoskodjanak külön kisegítő halőrök szeptember 15-ig történő beállításával is halaink megvédéséről.

Szólunk horgásztársainkhoz is és kérjük segítségnek megakadályozni a halrablást, hiszen valamennyiünk közös pénzén neveltük fel halainkat. *Akadályozzuk meg*, hogy egyesek ellopják a jövő év várható zsákmányát.

Az egyesületek fegyelmi bizottságai pedig a legszigorúbb határozatot hozzák meg a halrablók szemből szembe. Ne tartozzék közénk az olyan ember, aki a közös vagyont semmibe veszi.

Összefogással, közös erővel csökkenteni — megszüntetni sajnos nem — tudjuk kis pontyaink tolvajlását. *Razziát razzianak kell követnie* a kihelyezést követő időben.

Mozgósítsuk erőnket halaink megvédése érdekében!

A három területileg szomszédos egyesület megállapodott abban, hogy tagságuk az egymással határos vizeiken, vagyis a

A Gázművek HE, a Csepel Vas- és Fémművek Gyári HE és a Szigetszentmiklósi Dolgozók HE megállapodása

54,0—57,0 folyamkm szakaszon a Gázművek HE,
45,0—54,0 folyamkm szakaszon a Csepel HE,
40,0—45,0 folyamkm szakaszon a Szigetszentmiklós HE,
37,0—40,0 folyamkm szakaszon a Csepel HE, valamint a
27,0—29,0 folyamkm szakaszon a Gázművek HE területén

— kivéve a Francia-öböl teljes területét és ennek bejáratától jobbra és balra 50—50 méteres szakaszt — *cserejegy nélkül* horgászhat.

A Csepel Vas- és Fémmű HE részére a MÁVAG és Neptun HE átengedett és közösen használt 7,5—8,5 km dömsödi vízterületre természetesen a megállapodás nem vonatkozik.

Területi Bizottsági ülés Százhalombattán

A Százhalombattai Temperáltvízű Halszaporító Gazdaság igazgatójának, Tölg Istvánnak meghívására Területi Bizottságunk 1975. április 26-án Százhalombattán — a gazdaság megtekintésével egybekötve — tartotta meg ez évi első ülését.

Tölg István igazgató meleg szavakkal köszöntötte az ülés résztvevőit. Ismertette, hogy a halastavak vízhőmérsékletének szabályozásával a haltenyésztés az időjárás káros hatásaitól függetleníthető és ezzel olyan halfajok szaporítása is lehetővé válik, amelyek az adott éghajlati viszonyok mellett nálunk nem szaporodnának.

A főként ponty és a keletázsiai növényevő halak (amur, fehér busa, pettyes busa) tenyésztésén alapuló magyar halgazdálkodás biztonságosabb és modernebb tenyészanyag-ellátásának egyik első lépéseként, az ENSZ—FAO Világélelmezési Program jelentős hozzájárulásával, az ország egyik legnagyobb hőerőműve mellett létesült a hűtővízzel táplálható halszaporító gazdaság.

Örömeinek adott kifejezést, hogy éppen a Soroksári Duna-ági Területi Bizottság az első horgászszervezet, mely a gazdaságot megtekintette, mert a területi bizottsággal szoros gazdasági együttműködési kapcsolat alakult ki. Elismerően nyilatkozott az általa is meglátogatott Ráckevei Halkeltető Állomáson folyó munkákról, különös tekintettel a süllőkeltezésről, a zsengesüllők neveléséről, Zellei Gábor telepkezelőnk szakszerű munkájáról, végezetül az ülésnek jó tanácsokzást kívánt.

Ezután megkezdődött a területi bizottsági ülés a gazdaság modern előadótermében.

A betegsége miatt távol levő Rékasi Béla elnök helyett Klotz Mihály alelnök nyitotta meg az ülést, üdvözölte Ribíánszky Miklós OHF igazgatót, Gelencsér Endre és Kováts Iván halászati felügyelőket, Veres György alezredest a vízirendőrségtől, Páskándy Jánost a MOHOSZ képviselőjét és az egyesületi küldötteket.

A résztvevők a meghívóval együtt írásban megkapták a vezetőség beszámolóját, az 1974. évi záró számadást, a vagyonmérleget, a tassi ifjúsági vezetőképző tábor munkarendjét.

A vezetőség beszámolója foglalkozott:
az 1974. évi fogási eredményekkel;
a fogási naplók vezetésével,
az egyesületi közgyűlési tapasztalatokkal,
a társadalmi ellenőri vezetők és halőrök tassi értekezletével,
a makádi tógazdaság bővítésével,
a ráckevei halkeltető munkájával,

a növényevő halak Duna—Tisza-csatornai telepítésével,

a Duna-ági halélettani vizsgálatokkal, ellenőrző halászatokkal, haljelöléssel,

a halfogó versenyekkel,

a taglétszám emelésével, az új cserejegyrendszerrel,

a Csepeli, Szigetszentmiklósi és Gázművek HE megállapodásával, a közösen használt vízterületről,

a hajózó út és különleges hajózási szabályok bevezetésére tett javaslattal,

a szovjet horgászokkal kialakított szorosabb kapcsolatokkal,

a horgászállások építésével, a part- és vízvédellemmel, a gáton való közlekedéssel,

a nemzetközi kapcsolataikkal,

a Balczér-féle horgász-idegenforgalmi céggel való kapcsolattal.

Az egyes fontosabb témákkal külön cikkben foglalkozunk.

A területi bizottsági ülés foglalkozott az 1974. évi zárószámadással, vagyonmérleggel.

A részletesen kimunkált és az ellenőrző bizottság által felülvizsgált zárószámadást 4,4 millió forinttal, a vagyonmérleget 10,6 millióval fogadta el a területi bizottság és a felelős számadóknak a felmentvényt megadta.

Az ifjúsági vezetőképző tábornak Tasson 1975. július 7—16-a közti időben való megtartását tudomásul vette.

Az ülés után a gazdaság főállattenyésztője, Kádár Mihály végigvezette a küldötteket a keltetőházhoz, a telepen. Láthattuk a modern berendezést, a nagy mennyiségű zsenge és előnevelt csukákat, balinokat, vicsegéket stb. Megtudtuk, hogy a szaporító-nevelőház 1600 m² terület nagyságú. 70 (0,01—8 ha) tó áll rendelkezésre ivadék előnevelésére. Az egész tófelület 25 ha. A gazdasági épületeken kívül elkészült a központi épület, mely az adminisztrációs részleget, a laboratóriumot és a nemzetközi oktatási létesítményt is magába foglalja.

A gazdaság megtekintése után az üzemi ebédlőben — a konyha vezetőjét dicsérő — közös ebéden vettünk részt.

A kora délutáni órákban élményekben gazdagon tértünk haza azon óhajjal, hogy lehetne-e máskor is Százhalombattán területi bizottsági ülést tartani.

Köszönjük a gazdaság vezetőinek és dolgozóinak a kedves vendéglátást!

S. P.

Egyesületi Közgyűlések tapasztalatai

A Területi Bizottsághoz tartozó egyesületek 1974. évi közgyűléseit április hó közepéig *mind rendben megtartották*. A TB ezeken a közgyűléseken kettő kivételével — az egyikről egyáltalán nem, a másikról csak a közgyűlés napján kaptunk értesítést — képviseltette magát.

Általános tapasztalat, hogy az egyesületek a közgyűlések előkészítésére és szervezésére az elmúlt évekhez viszonyítva sokkal több gondot fordítottak és így azok lefolyása sokkal gördülékenyebb, zökkenőmentesebb volt.

A *Duna-ági Híradó közérdekű ügyekről szóló tájékoztatása* igen jó irányban befolyásolta a közgyűlések hangulatát. A régebbi panasznap jellegű felszólalások helyett többségükben csak az egyesületi tagság közös érdekű ügyeit tárgyalták.

A *tagság megjelenése százelekos arányban is pozitíven fejlődött*. Két egyesület kivételével már az első közgyűlés határozatképes volt.

A *Területi Bizottság ösztönzésére* sok egyesületnél rátértek a teljes közgyűlési anyag *írásos elkészítésére* és azt a *meghívóval együtt* megküldték az egyesület minden tagjának. Ez a felszólalások és javaslatok szakszerű és pontos előterjesztésénél hasznosan mutatkozott meg. Az írásos anyag előzetes áttanulmányozása minden kérdezősködést, ismétlést szükségtelenné tett. A *szóbelileg előterjesztett*, fejben alig számon tartható *adatok helyett* részletes anyag állt írásos indokolással együtt a tagság rendelkezésére.

Különösen fontos ez az írásos anyag elkészítése a nagyobb létszámú és ezért küldöttközgyűlést tartó egyesületeknél. Itt ugyanis a küldötteknek szükségtenné teszi az egyenkénti külön beszámolót. A *meghívót ugyanis a küldöttközgyűlésekre is meg kell küldeni a teljes tagságnak*, mert azok tanácskozási és javaslattevő joggal részt vehetnek a közgyűlésen, de csak

a küldöttek szavaznak. A tagok az anyag teljes ismeretében hozzászólásaikkal segítőleg befolyásolhatják a szavazást.

A *meghívó és a teljes írásos anyag mellett* feltétlenül szükséges és hasznos a *fontosabb*, minden tagot érintő kérdések beépítése a beszámoló záró szakaszában. Ilyenek lehetnek: a tagdíjak befizetésére vonatkozó határidők közlése még akkor is, ha azt az alapszabály külön rögzíti: a tanya igénybevételi módja és más szolgáltatások feltételei. Ha az anyagot minden tag, személy szerint lakására küldve írásban megkapja, nem hivatkozhat később sem arra, hogy nem tudott rólok.

Ilyen előkészítés után történethetett meg, hogy a nagylétszámú egyesületeknél is — a régebbi késő délutáni órák helyett és jobb munka végeztével — a tagság otthon ebédelhetett.

Ugyancsak a Híradónak és a téli klubnapoknak és szakelőadásoknak is nagy szerepe volt abban, hogy a legfontosabb egyesületi témák, mint a zárszámadás és vagyonmérleg, költségvetés, valamint az egyesületi vezetés beszámolója után *nem is*

annyira a horgászat kérdései kerültek sorra. A hétfégi házak, telkek, stégépítés a hajózó út kérdéseit, valamint az üdülést és horgászatot egyaránt napról napra jobban sújtó víziközlekedés problémáit tárgyalták. Mivel majdnem minden közgyűlésen *képviselve volt a vízirendőrség és sok helyen a tanácsi szervek is*, a szükséges tájékoztatást ezekre a kérdésekre is megadták.

A *MOHOSZ képviselői általában* a szövetség munkájáról, a horgászat fejlődéséről, az új halasvizek megszerzéséről, a *természetes vizek jobb halasításáról* tájékoztatták az egyesületek tagságát.

Az előrelépés mellett voltak kisebb hiányosságok is, ezeket sikerült közös erővel a helyes irányba terelni.

Általában elégedettek lehetünk egyesületeink munkájával, de nem győzzük eléggé hangoztatni és kérni az egyesületek vezetését, hogy a legközelebbi közgyűléseknél mindenütt a teljes írásos anyagot küldjék meg a tagságnak. Annak elkészítéséhez a TB vezetősége készségesen nyújt segítséget.

Taglétszám emelés

A vezetőség javaslata alapján a legutóbbi Területi Bizottsági ülés foglalkozott az eddigi létszámkeret emelésével. Korábbi határozat szerint a létszám kérdésével, csak az 1977. év végén befejeződő tudományos vizsgálat megállapításainak ismeretében szabad foglalkozni. A tömegesen fellépő igények miatt azonban napirendre kellett tűzni a létszám kérdését.

A Területi Bizottság 1975. április 26-i ülésének egyhangú határozata alapján *továbbra is fenn kell tartani a létszám megállapításánál a katasztrofális holdankénti keretet*. Kérni kell az illetékes hatóságoktól, hogy az eddigi kat. holdankénti 3 fős létszám helyett 3 és fél főt engedélyezzenek.

Az engedély birtokában az egyesületek *elsősorban* a felnőtté vált ifiket, akik legalább 3 éve megszakítás nélkül tagjai az egyesületnek, vegyék fel.

Másodszorban azokat a MOHOSZ által kiadott 300,— Ft-os kék színű területi jeggyel rendelkezőket, akiknek telkük, hétfégi házuk van. A 300,— Ft-os jegy 1976. évtől ugyanis megszűnik. A hétfégi házzal, telekkel nem rendelkező kék jegyesek valamelyik egyesületbe való felvételével a Területi Bizottság vezetősége foglalkozik az érdekelt egyesületekkel egyetértésben.

Harmadszorban kell felvenni — ha a keret még engedi — a beérkezett kérelmek alapján azokat, akik vízparti hétfégi házzal, vagy telekkel rendelkeznek.

A Területi Bizottsági ülés felkérte az egyesületek vezetőit, hogy a megszavazott kerettel — az engedély megadása után — saját belátásuk szerint úgy gazdálkodjanak, hogy az igényeket a végső létszám megállapításáig ki tudják elégíteni.

S. P.

A Duna-ágon folyó vizsgálatokról

A vizeink tisztaságának védelme, és a halálmány zavartalan fennmaradása érdekében hozott rendeletek hatékonyságát — többek között — folyamatos hatósági ellenőrző vizsgálatok is biztosítják.

A Ráckevei Duna (Soroksári Duna-ág), mint a fővároshoz legközelebb eső, intenzíven halasított, kiemelten fontos vízi üdülőterület, fokozott ellenőrzés alatt áll, amit egyébként a szennyező üzemek részéről fennálló veszélyeztetettség mértéke is indokol.

Azok a rendszeres vizsgálatok, melyeket sajátos szempontok szerint a Középdunavölgyi Vízügyi Igazgatóság, az Országos Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet, valamint a Közegészségügyi és Járványügyi Állomás laboratóriumai végeznek a Duna-ágon, bizonyos mértékben helyettesítik a más horgászvizeken szervezeten működő társadalmi figyelőszolgálatot.

A horgászok ébersége természetesen itt sem hiányzik, és jelzéseikre a hatósági ellenőrző munka mellett is szükség van.

A viszonylag sűrű ellenőrző vizsgálatok ún. rutinvizsgálatok, nem olyan mélységűek, hogy az így nyert adatok alapján például a Duna-ág szélesebb körű halászatbiológiai problémáit meg lehetne oldani. Elengedhetetlen szükség van időnként, kutatási szintű, alaposabb felmérésre is, mely megfelelő gazdasági, ill. gazdálkodási intézkedések alapjául szolgálhat.

Olvasóink értesültek már arról, hogy a Ráckevei Duna és üdülőkörnyezete regionális rendezését és fejlesztését célzó minisztertanácsi határozat végrehajtása érdekében a Középdunavölgyi Vízügyi Igazgatóság sürgősen kidolgoztatja a Ráckevei Duna vízminőség-védelmének komplex tervét.

A tervezéshez szükséges adatok feltárása, a Duna-ág jelenlegi viszonyainak minél pontosabb megismerése, sokoldalú kutatómunkát igényel, mely több szakintézet együttműködését feltételezi.

A megbízott intézmények, a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet (VITUKI), az Országos Közegészségügyi Intézet (OKI), az Országos Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet (OMMI) stb. a sokirányú vízhasználat sajátosságos követelményeinek megfelelően vízforgalmi, hidrobiológiai, halászatbiológiai és bakteriológiai szempontból vizsgálják a Duna-ágot és értékelik annak vízminőségét.

Bennünket, horgászokat elsősorban nyilván azok a vizsgálatok érdekelnek, amelyek halélettani vonatkozásúak, és így a Duna-ág halgazdálkodási problémáinak megoldásában nyújthatnak segítséget.

Az OMMI ilyen irányú vizsgálatai 1974 ápriliséval indultak, és egy éven keresztül tartottak.

A Kvassay-zsiliptól a Tassi-zsilipig 12 mintavételi körzetben, havonta történtek a mintavételek és mérések.

A kutatómunka során vizsgáltuk a Duna-ág vizének tisztasági, ill. szennyezettségi fokát, az ásványi és szervesanyagokkal, mint növényi tápanyaggal való ellátottságát, a haltáplálékként esetenként rendelkezésre álló növényi és állati planktonszervezetek mennyiségét és minőségi összetételét.

Méréseket végeztünk a fenékközeli vízréteg oxigénellátottságáról, vizsgáltuk az iszap szennyezettségét, továbbá az iszapban élő haltáplálékszervezetek (férgek, rovarlárvák, csigák, kagylók) mennyiségét.

Adatokat gyűjtöttünk a köveken, cölöpökön, nádokon stb. kialakult ún. élőbevonat összetételéről is, mely halaink, főként az ivadék kedvelt legelőterületét képezi.

Az éves vizsgálat eredménye sok meglepő, de nagyjából megnyugtató adattal szolgált a Duna-ág vizének halélettani viszonyairól.

Az 1959. évi, majd az 1969. évi részletesebb vizsgálatok eredményei képezik az összehasonlítás alapját. Maga e két periódus is jelentős eltéréseket mutatott, hiszen 1959-ben a Délpesti Szennyvíztisztító Telep még nem üzemelt, és a korábbi nagy szennyezések utóhatása még erősen érezhető volt.

Részletes szám adatok közlésére ehelyütt nincsen mód, így a vizsgálati adatok szóbeli értékeléseként a következő fontosabb tényeket ismerettem.

A Duna-ág vízminősége halélettani szempontból sokat javult. Ez azt jelenti, hogy a korábban sűrűn észlelt toxikus szennyezések gyakorisága és kiterjedése igen jelentős mértékben csökkent. Ma úgyszólván egyetlen veszélyeztetett terület van, Szigethalom térsége, ahol a Csepel Autógyár esetenként mérgező szennyvizet bocsát a Duna-ágba.

Az egyéb szennyezés — mely közegészségügyi, higiénés vonatkozásban kifogásolható ugyan — vizsgálataink szerint halélettani szempontból nem kedvezőtlen, trágyahatásával a víz szervesanyag-termelőképességét, a halak természetes táplálék-készletét növeli.

E megállapítást jól tükrözik a vízkémiai vizsgálatok adatain kívül a növényi és állati plankton minőségi és mennyiségi adatai is.

A növényi planktonban az ún. kovaalgák fordulnak elő uralkodó többségben, és mellettük zöldalgák szerepelnek jelentősebb számban. Mindegyikük kiváló táplálékot jelent az állati plankton részére, melynek uralkodó tömegét az ún. kerekcsigák képezik. Mellettük, különösen a Duna-ág alsó kétharmad részén, jelentős számban található apró, ún. evezőlábú (Cyclops) és ágascápú (Bosmina) rákok.

Vizsgálataink szerint mind a növényi, mind pedig az állati plankton mennyisége jóval nagyobb a korábbi (elsősorban az 50-es) évekhez viszonyítva.

Ugyanez a megállapítás vonatkozik a fenéken az iszapban élő, kiadósabb falatnak minősülő férgek (Tubifex) és rovarlárvák (Chironomus stb.) jelenleg talált mennyiségére is, mely az 1969. évinek mintegy kétszerese, az 1959. évinek mintegy tízszerese.

Igen jelentős táplálékbázist képeznek a különböző alzatokon kifejlődött „élőbevonatok”, a Dömsöd—Tass térségében tömegekben települt vándorkagyló-kolóniák is.

Kétségtelen tény, hogy a Duna-ág felső harmada, különösen a mederfenék viszonylagosan nagyobb mérvű korábbi olajos, kátrányos szenny-

nyezettsége miatt az alatta levő vízterületeknél ma is gyengébbnek minősül. A betervezett kotrási munkáktól azonban a közeljövőben itt is ugrás-szerű javulás várható.

Az OMMI által végzett vizsgálatokat, melyek lényegében a víz oldaláról nézve tárták fel a helyzetet, mielőbb össze kell vetni a másik oldalra vonatkozó ismereteinkkel. Ennek érdekében fokozottabb erővel kell folytatni a halállomány összetételére, növekedésére, területi eloszlására, táplálkozására irányuló tervezett vizsgálatainkat. Csak mindezek ismerete képezheti olyan hatékony halgazdálkodási intézkedések alapját, melyek a horgászszákmány növekedésében realizálódnak.

Dr. Veszprémi Béla
OMMI osztályvezető

A vendéghorgászatról...

A vendéghorgászatról idáig általában akkor beszéltünk, ha valamelyik horgászkezelésben levő vízen nem az illető vízterületet használó, kezelő horgász-egyesületek, területi bizottságok tagsága, hanem más vidékről jövő horgásztársak horgásztak. Ennek lehetőségei a vízterületre vonatkozó előírásokban, általában a horgászrendben különböző módon voltak és vannak rögzítve.

A Duna-ágban, amíg a napi jegyrendszer nem került bevezetésre, minden egyesületi tag — évenként háromszor három napig — az egyesületnél történő bejelentés alapján vendégjegyet kaphatott. Ezért fizetni nem kellett. A napijegy-rendszer bevezetésével ez természetesen megszűnt, mert bárki, aki állami horgászjeggyel rendelkezik a jegyárúsító helyeken — bár korlátozott számban — napijegyet válthat. Ezt a napijegyet a „vendéglátó” is megválthatja, ha valakit vendégül akar látni.

A Duna-ágon és vízrendszerén az ellenőrzések során a „vendéghorgászat” egy teljesen önkényes módon magyarázott változatával találkozunk az utóbbi időben.

Főleg idegen vizekről érkezett horgászok olyan „vendégeket” hoztak magukkal, akiknek sem állami jegyük, sem területi jegyük nem volt. Azt mondták,

„náluk” az a szokás, hogy a horgász saját botkontingense terhére állami jegy nélküli vendéget hozhat magával.

Így előfordult, hogy egy állami jeggyel és egy területi jeggyel a „horgász” és két „vendége” horgászott.

A halászati törvény világosan rendelkezik. Csak az horgászhat, aki állami jeggyel és az illető területre érvényes területi jeggyel rendelkezik. Ezt sehogyszem lehet másképpen magyarázni.

Ugyanez a törvény még azt is előírja, hogy a vízparton felsze-

relt horgász-késztséggel sem szabad közlekedni állami jegy és területi jegy nélkül.

A területi jegyet tehát még a horgász-késztségek felszerelése, magától érthetőleg, még a horgászat megkezdése előtt meg kell váltani és annak a horgásznál kell lennie.

Sokan voltak ugyanis olyanok, akik területi jegy nélkül elkezdték a horgászatot és várták, hogy a helyükbe hozzák az ellenőrző közegek a területi jegyet. Ha nem jött az ellenőr, megúszták a jegy megváltását.

Ezt a formájú „vendéghorgászatot” és napijegyes vendégeskedést egyszer s mindenkorra megszüntettük és aki így próbálja önkényesen magyarázni a törvényt, szigorúan feljelentjük.

TÉLI SZAKELŐADÁSOK

Az elmúlt évhez hasonlóan, a téli hónapokban ismét megrendezzük a filmvetítéssel egybekötött szakelőadásokat, a Fővárosi Művelődési Házban, Budapest XI., Fehérvári út 47. szám alatt. Novembertől a következő év februárjáig bezárólag, minden hónap harmadik péntekjén 17.30 órai kezdettel tartjuk az előadásokat.

Az előadások időpontja:

1975. november 21-én	17.30,
1975. december 19-én	17.30,
1976. január 16-án	17.30,
1976. február 20-án	17.30

órákor.

Tudjuk, hogy korán közöljük az előadások időpontját, de a „Duna-ági Híradó” következő száma, csak decemberben jelenik meg. Ezért kérjük a horgásztársakat, hogy jegyezzék elő az időpontokat és minél nagyobb számban jelenjenek meg a Duna-ág problémáival foglalkozó szakelőadásokon.

A múlt évben sajnos nagyon gyér volt a látogatottság, amit részben a kellő propaganda hiánya okozott.

A „Magyar Horgász” útján még októberben adunk le közleményt az előadások tárgyáról és időpontjáról.

botok, halfogó készülékek

Nem vagyunk hívei az agyon-szabályzott horgászatnak. A mindennapi élet „agyon-szabályzásai” elől igyekszünk ki a szabadba pihenni, üdülni, horgászni.

Ma, amikor a hazai horgász-létszám megközelíti már a másfél-százézetet, feltétlenül szükséges, hogy az arra illetékes szervek ésszerű meghatározásokkal, az érvényben levő törvények szellemében könnyen érthető formában, egységes „horgászrendben” rögzítsék a sporthorgászat szabályait.

A felszabadulás után megalakult Magyar Országos Horgász Szövetség, a MOHOSZ, azonnal eleget tett ennek a követelménynek. A létszám bővülése során többször simították, javították és a szükség szerint bővítették az országos horgászrendet.

Vannak azonban olyan fogalmak, meghatározások, amelyeknek teljesen egyértelmű, írásos megfogalmazása igen nehéz. Főleg nehéz, ha azt egyesek nem is akarják megérteni.

Ilyen vitatott kérdés az, a horgász a botjait hogyan és milyen távolságból „kezelheti”, Magyarán, a horgász a „bevetett” botjait milyen távolságra hagyhatja el.

A pergető vagy úszós horgászatnál erről neveltséges is beszélni. Próbáljon valaki „távvezérléssel” ily módon horgászni. Más a helyzet a fenekezésnél, ahol a horgász és a bot már nem képez szoros egységet. Felállhat, hátrahúzódhat a hűsre, nyári hőségben beülhet a vízbe a készségei mellé. Na eddig nincs is baj.

Valamikor „látótávolság”, „kezeügyébe” meghatározással próbáltuk és ma is próbáljuk minél inkább szorítani a távolságot a bot és a horgász között. Ha valaki tudja, ám írja le egyértelműen, félreérthetetlenül ezt a passzust a horgászrendben.

Ma itt csakis a sportszerűség-re, a horgászetika írott és íratlan törvényeire hivatkozhatunk. Valamit azonban tenni kell és tenni kell elsősorban a Duna-ágban, mert itt „elvadultak” az állapotok ebben a kérdésben. Mindannyiunk előtt ismeretes ez a probléma.

Ha valaki nem tudná vagy nem akarja megérteni miről van szó, a vadhajtásokról kell beszélnünk.

A múlt évben beállított főfoglalkozású halőrök működése derített fényt, erre az eddig elhallgatott, néha szégyellt témára.

Kirívó esetek. Szombat délelőtt, fényes nappal, a vízparti ház előtti stégen három fenekező bot fekszik, a racsnikat és a botokat lerögzítették, nehogy elvigye a hal a készséget. A botok mellett a stégen — hogy mindenki lássa, nem orvhorgászé a felszerelés — teljes garnitúra igazolvány, állami jegy, zöld színű horgászigazolvány, benne minden, még a területi jegy is. *Horgász azonban sehol a tájon.* Szomszédok hosszú keresés után bementek: — Igen, az igazolványban megnevezett horgászé a ház, a stég és a botok. Végre kinyögik, hogy bizony a „horgász” félórája elment a piacra, mert ma piaci nap van és be kell vásárolni.

Ugyancsak nappal, ugyanaz a kép, csak igazolványok nélkül. Többszöri kiabálás után, kapával a vállán előjön a „horgász”, aki a 40 méter hosszú, erősen befásított kert másik végén kapál és meg van sértve!

Újabb, teljesen szabályosnak látszó kép. Három bevetett bot, mellette egy asszony. — Na itt egy női horgásztárs, — mondja az ellenőrrel érkező halór. Sajnos közel sincs ilyen rendben minden. Az asszonynak még ún. „családtagi” igazolványa sincs, de nála van a „horgász” férj

teljes igazolványkészlete. Hogy hol a férje, — Hát Pestre ment felvenni a nyugdíjat!

Éjszaka van, teljes a sötétség, még az előírt, kivilágító kicsinyke kis lámpa sem ég, a botok bevetve a stégen. A halór kiabál, senki sem felel. Mit tehet gondolja, összeszedi a botokat és beviszi a tanyára. Amikor felemeli az első botot, éktelen csengő, de inkább sziréna szóval meg bent a házban. Gatyában, mint az örült szalad ki a „horgász”, — a sötétben álló halórt a stégről majd belöki a vízbe és be akar vágni, de a bot a halór kezében van, ekkor veszi észre. Csodálkozik hogy mi lehet itt a baj vagy szabálytalanság, amit ő követett el.

Ez csak egy kis bokréta és nem is csokor, pedig óriásit köthettünk volna az ilyen esetekből.

Ilyen vadhajtásai vannak ma már talán nemcsak nálunk, de máshol is, ennek a témának. Ezeket a vadhajtásokat le kell vágni és nem szabad csak a nyelésnél megállni. A nyelés csak nagyobb hajtásra serkenti a vad ágat.

A tavasszal megtartott halóri és társadalmi ellenőri felelősi értekezleten kiadtuk az utasítást, hogy csak az előjáróban jóhiszeműnek magyarázható eseteket lehet figyelmeztetéssel elintézni, mint ahogy a kirívónak minősülő és ahhoz hasonló eseteket is egyesületi fegyelmi és több esetben szabálysértési feljelentéssel intéztük el.

Minden ma érvényes Dunaági engedéllyel rendelkező horgász díjtalanul postán címére küldve megkapja a Híradót és olvashatja ezt a cikket. Tartsuk magunkat legalább a jóhiszeműnek magyarázható botkezeléshez, ellenkező esetben hosszabb, rövidebb ideig el kell hagyni nemcsak a botokat, de a horgászatot is.

Agyonhorgászott víz

A horgászok fogási naplóinak összesítése alapján az évi halfogási eredmény azt mutatja, hogy hazánkban a Duna-ág egyike a legjobb horgászvizeknek.

Ennek ellenére — főleg az idősebb korosztály — a régi jó időket emlegeti, amikor csak úgy berregtek a vastag damillal, szolinnal teli orsók. Akkoriban, ha valaki 30-as zsinórt használt, hozzá nem értőnek nézték, de ilyen „ostoba” cselekedetre nemigen vetemedett senki.

Ma éppen az ellenkezője tapasztalható. A régebben finom felszereléshez tartozott 40-es zsinór durva, maradi módszernek számít. Berregő orsóról alig hallunk, legfeljebb finom, kapásjelzőt megbillentő, felemelő érintésekről. Olyan érzékenyek a kapások, hogy a kissé kopottabb, öregebb természetes radarszerveink arra már nem is reagálnak. Az, aki hat évtizede horgászik, ebből ötven éve sportszerű eszközökkel, kénytelen elgondolkozni azon, mi lehet az oka annak, hogy a nagy gonddal kezelt, rendszeresen halasított, többségükben jó horgászok által horgászott Duna-ágban miért változott meg ennyire a halak viselkedése.

A több mint fél évszázada felgyülemlett emlékek, tapasztalatok állandó visszapergetésével igyekszik magyarázatot találni, vagy legalábbis gyakorlatilag alátámasztani feltevéseit. Az okokat taglalva eszembe jutott, hogy pár évvel ezelőtt találkoztam egy hosszabb ideje külföldön élő, régi, jó horgásszal, aki annak idején a Duna-ágban horgászott. Visszatérő hazai látogatásai során emlékei mindig a Duna-ág területére vezetnek. Egy beszélgetés alkalmával érdekes kísérletről tett említést, amelyről egy amerikai horgászújságban olvastam.

Egy nagy kiterjedésű sporthorgász pisztrángos tógazdaságban — a legjobb tavaszi idényben — az egyik tóba meghatározott számú, azonos nagyságú pisztrángot helyeztek ki. A mellé levő tavat raktárnak használták. Emlékezetem szerint hús ismert pisztránghorgászt hívtak meg. Természetesen műléggel horgásztak. A verseny időtartama 6 óra volt, 12 félórás szakaszra osztva. Minden horgász mellett egy-egy bíró jegyezte a fogásokat. Amikor valamelyik horgász egy halat kifogott, a bíró jelzésére a raktártóból azonnal újabb pisztrángot helyeztek a versenytóba. Gyakorlatilag tehát a teljes versenyidő alatt azonos számú hal maradt a tóban.

A verseny után az adatok összesítésénél érdekes eredményt kaptak. A 12 periódus fogásait vizsgálva megállapították, hogy az idő múlásával az egymást követő szakaszok fogásai, kapásai fokozatosan annyira csökkentek, hogy az utolsó szakaszban az első szakasz eredményének már csak egyötödét fogták. Bebizonyosodott, hogy olyan időszakban is, amikor a halak étvágya a

legjobb volt és az időjárás semmiben sem változott — amint írták — az „agyonhorgászott” vízben aránylag rövid időn belül ötször kevesebb halat lehetett fogni. Figyelembe kell venni azt is, hogy a verseny ideje alatt a halak száma nem csökkent.

Arra már nem emlékszem, hogy a versenytóba egy négyzetméterre számítva mennyi halat tetek, de gondolom, hogy olyan helyen, ahol a horgászat napi 5 dollárba kerül és minden kifogott halat külön meg kell fizetni, nyilván a természetes vizek állományát jóval meghaladó mennyiségű hal volt.

A fentiek tükrében vizsgálva a Duna-ági kapás-talanságot, vagy a finom érzékeny kapások és a fehér hollónak tekinthető orsós kapások ügyét, csak elismeréssel szólhatunk a kísérletről és a levont következtetésekről. Rendkívül érdekesnek tartom azt a tényt, hogy egy Amerikában végrehajtott kísérlet ad világos és mindenki által elfogadható magyarázatot a mi Duna-águnkban is felvetődött problémával kapcsolatban.

Figyelembe kell venni azt is, hogy versenyhorgászokkal végeztették a kísérletet, üres bevágás alig, vagy egyáltalán nem történt. A fogott halat azonnal egy harmadik tóba dobták, tehát nem volt „árulkodó” sértett szájú hal, amelyik társait figyelmeztethette volna. Gondoljunk csak a delfinekre, meg a számos szakcikkre, amelyek bizonyítják, hogy a halak egyes fajtái „beszélgetnek” egymással, vagy legalábbis jeleket adnak egymásnak.

A harmincas évek közepéig alig párszázan horgásztak csak a Duna-ágban. Azután szinte évenként szaporodott a horgászok száma. 1945 végén, amikor a Területi Bizottság elődje, az Intéző Bizottság megalakult, már közel háromezren voltunk. Ma pedig, ha az ifiket és feleségeket is beleszámítjuk, tizenháromezren horgászunk. Ugyanazon a területen több mint négyszeresére emelkedett a létszám.

Kiélezve a kérdést, azt is mondhatnánk, hogy 25 000 bot (3—3 horoggal) várja a halakat a vízben. És mennyi a magára hagyott, önbevágós készség ezek közül! Hány hal szabadul meg a horogtól naponként? Talán több ezer!

Akik nézték a MOHOSZ „Lenn és fenn” c. filmjét, láthatták, hogy még az éhes dévér is csak kerülgeti, csipegeti a horogra tűzött csalit, ha egyszer gyanút fogott. Érdekes példa a halak viselkedésére az is, hogy a makádi tóban nevelkedett, a mindennapi etetéshez szokott halak a kihelyezés után tömegekben foghatók horoggal. Egy idő után azonban megtanulják, hogy már nem a tőmesterrel, hanem az „ellenséggel” állnak szemben és a kapások száma rövidesen csökken.

Tass és környéke régi, híres vízterület volt,

azonban a turbinaépület összeomlásával elvesztette varázsát. A turbinákon másodpercenként, éves átlagban, 20—30 köbméter víz folyt keresztül. A víz és levegőkeveredése összehasonlíthatatlanul jobb volt a jelenleginél, hiszen most csak a legszükségesebb mennyiséget eresztik be a Kvaszay-zsilipnél. Öntözési időszakban ennek a víznek szintén minden cseppjére szükség van. Ha nem volna eső, alig folya át víz a tassi leeresztőnek is használt hajózásilipen.

A régi turbinákon átfolyó nagy tömegű víznek a Nagy-Duna — több kilométeres körzetében vonzó hatása volt. A mai átcserélésnél ilyen alig észlelhető. Ezt igazolja, hogy csak néha látni felfelé igyekvő kishal rajokat, míg a turbina fennállása idején csapatokban jöttek be a zsilip melletti hallépcsőn. Ma örülnek a horgászok, ha sikerül pár kishalat kiemelniük a süllőzéshez. Azelőtt volt olyan merítés, amikor 50 darab is fennakadt a hálón.

Fentiek ellenére kitapasztalhatták a horgászok, hogy napkelte előtt érdemes kimenni a vízre, mert éjszaka általában nem horgásznak. Hajnalra megnyugszik a naphosszat 40—50 horgász által agyonhorgászott terület, s ilyenkor még süllő és balin fogására is van remény.

A háború előtti években a tolnai hajóállomás alatti, ún. karaszi fok és majdnem a Sió torkolatánál levő bóni fok tartozott az általam ismert legjobb balinozó helyek közé. A partról terelő kőhányások vezettek be a sodorvonalig. Alacsony vízállásnál a homokzátonyok eséseinél, zátonyfarkokon sodró víz volt. Paradicsomi terület! Sohasem láttam ezen a nagy szakaszon tíz horgásznál többet, legfeljebb vasárnap. Mégis az első kérdésünk volt megérkezésünk után: mikor horgásztak balinra a gátakról utoljára? Ha úgy adódott, hogy nem régen mentek el, hozzá sem kezdünk a balinozáshoz, csak másnap. Napkeltekor vagy naplemente előtt, hangos volt a víz a balinrablásokról, ennek ellenére 20—25 perces dobálás és szá-

mos kapás után a halak mindig beljebb és beljebb vonultak. Egy óra múlva már csak vizisárkánnyal értük el őket. Ha csónakkal próbáltunk utánuk menni, pár dobás után eltűntek. Lehorgásztuk, vagy „agyonhorgásztuk” a területet. Ma már ez a helyzet minden felkapottabb helyen. Tasson, Tihanyban és más keresettebb vizeken. Ugyanez a megfigyelésem más halak fogásával és kapásával kapcsolatban is.

Régi horgász hagyományokkal rendelkező országokban már a háború előtt is megállapították valamilyen módszerrel az egyes területek horgászt elbíró képességét és csak ennek megfelelő tagfelvételt engedélyeztek. Az agyonhorgászt a horgászok beosztásával, a naponként más-más színű engedélyekkel igyekeztek megakadályozni. Naiv ember az, aki azt hiszi, ha a Duna-ágba kétszer annyi halat helyezünk be, a fogás is megkétszereződik.

Remélem, hogy gondolatfuttatással felkeltem a Duna-ági horgászok figyelmét. Próbáljuk a jelenlegi tipikus „agyonhorgászt” csökkenteni, mert a mai létszám mellett eredményt akkor sem tudunk elérni, ha a halasítást sokszorosára növeljük. A kapások száma a behelyezéshez képest csak igen kis mértékben fog emelkedni. Van a halasításnak egy olyan határa, amit megszab a víz haleltartó képessége, (a téli és nyári oxigénhiány és más biológiai követelmények) egyszóval, amit semmiképpen nem lehet és nem is tanácsos túllépni.

Biztosan sokan lesznek olyanok, akik nem értenek velem egyet, de szerintem érdemes elgondolkodni azon, hogy nem járnánk-e mindannyian jobban, ha a használható botok számának korlátozását és a magára hagyott botok gazdáival szembeni drákói szigor alkalmazását is megfontolás, ill. vita tárgyává tennénk. Ehhez a témához még visszatérek.

Berényi János

a Soroksári Duna-ági TB titkára

Szünetel a „normaellenőrök” munkája

A Duna-ágban folyó halgazdálkodással kapcsolatos vizsgálatok előmozdítása érdekében 1973-ban több horgásztársunkat felkértük halpikkelyek és süllőgyomrok gyűjtésére. Megadtuk a gyűjtéssel kapcsolatos tenni-valók tematikáját is. A gyűjtésre vállalkozókat „normaellenőröknek” neveztük el.

A gyűjtési munka elvégzése a legjobb akarat mellett sem sikerült úgy, ahogy arra számítottunk. Ebben nem a gyűjtők, hanem elsősorban mi vagyunk hibásak. Nem volt gyakorlati tapasztalatunk ezen a téren. A tá-

jékoztatásban közöltük az adatokat, amire szükségünk volt. Nem nyomattunk megfelelő minőségű papíron, előnyomott szövegű csak kitöltendő lapokat. Ott a beírt mérési adatok sokszor egyáltalán nem egyeztek a hossz után feltételezhető és közölt súlyokkal. A gyomroknál nem jeleztük milyen fajta volt a csali, sokszor eldobtuk a gyomrot mondván, az üres, pedig az általunk üresnek vélt gyomortartalom maradványaiból is értékes adatokat gyűjthettek volna a szakemberek.

Fentiek miatt a „normaellen-

őrök” munkáját erre az évre szüneteltetjük. Megfelelő előkészítés után jövőre, új felszereléssel és iratokkal látjuk el őket és kérjük segítségüket.

A gyűjtést ebben az évben szakemberek bevonásával az ellenőrző halászatok alkalmával végezzük!

Ezek után természetesen az a rendelkezés, miszerint a „normaellenőrökre” nem vonatkozik a süllőfogásnál érvényben levő napi 4 darabos korlátozás, érvényét veszítette. Kérjük fentiek szíves tudomásul vételét és előre is számítunk jövő évi munkájukra. A felkérés, útbaigazítás, felszerelés, és igazolványok ügyében időben intézkedni fogunk.

TÉLI TAPASZTALATOK, kora nyári halpusztulások

A fogási statisztikák mutatói szerint a horgászok a Duna-ágból és egységes vízrendszeréből (csatornákból) összesen mintegy 31 vagon halat fognak ki. A hazai és külföldi tapasztalatok szerint azokból a vizekből, ahol nem hálóval, hanem kizárólag horoggal történik a „kitermelés”, a vízben élő halállomány legfeljebb egyharmadát lehet kifogni.

Ilyen számítás alapján a Duna-ági egységes vízrendszer halállománya mintegy 100 vagonra tehető. Mivel az értékes halállomány elég magas százalékban szerepel, nem túlzás, ha az ott élő hal piaci árát figyelembe véve, annak értékét 15 millió Ft-ra becsüljük.

Ezt a számítást azért végeztük el, hogy bizonyítsuk miszerint a 40 000 főre tehető Duna-ági üdülőhorgászok és családtagjaik *sporthorgászati lehetőségén kívül a halállomány gazdasági értéke egész népgazdaságunk szempontjából sem lebecsülendő.*

Ezért is vigyáznunk kell arra, hogy a vízszennyezések esetében bekövetkező halpusztulások ellen mindig, és kellően felkészülve védekezni tudjunk.

Idáig a legnagyobb veszélyt a téli időszak jelentette. A nagy-dunai alacsony vízállás utáni elégtelen vízutánpótlás, a hosszan tartó jégfedettség következtében fellépő oxigénhiány és a mérgezett „frissítő” víz okozta kisebb, nagyobb, kétszer már katasztrófális méretű halpusztulás miatt félünk ettől az időszaktól.

A halőrök és telepkezelők bevonásával megszerveztük a figyelőlékek kivágását és nyitvatartását, a halak mozgásának, pipálásának a víz színének, szagának figyelése és azonnali jelzések voltak legfontosabb kötelességeink.

Az elmúlt télen ránk néve szerencsésen alakult a helyzet. Más években sokszor már októberben meg kellett kezdeni a szivattyús táplálást. Most pedig az eddig soha elő nem fordult karácsony körüli árvíz 30 cm magasságban hatolt be a makádi tógazdaság területére. Alig volt számottevő jegesedés, azt is azonnal feltörték a Duna-ágban közlekedő, téli kikötőkbe vonuló hajók. Egyszóval a tél miatt nem volt baj.

Baj csak a csatornákon volt, ott sem az alacsony vízzel, hanem a gereblyézőkkel. Erről a Híradó külön cikkben számol be. Bebizonyosodott, hogy a téli dermedtségben telelő halaknak a csatornák alacsony vízében is van elég oxigénjük, ha jégmentes a víztükör.

A szervezett figyelés ennek ellenére igen jó szolgálatot tett. A horgászok és halőrök jelzései alapján kértük a vízügyi szervek intézkedését magasabb víz biztosítására, ha valami mozgolódást észleltünk. Ezt mindig figyelembe is vettük és intézkedtek.

Örömmel vártuk a tavaszi időt, mondván, ezt jól megúsztuk.

Sajnos nem így történt, mert amikor már nem vártuk, akkor történtek kisebb-nagyobb bajok.

Április elején és május közepén a figyelő szolgálat jelezte: pipálás és halhullás megjelenése észlelhető a Csepel Autógyár környékén. Az azonnali beavatkozásnak köszönhető, hogy nagyobb baj nem történt. A lap előkészítésének időpontjáig a vizsgálati eredmények még nem voltak ismeretesek. Annyit tudunk, hogy a szennyezés kétségkívül az Autógyár befolyóján keresztül történt.

A mérgező vizet a rendelkezések szerint a gyárnak erre a célra megépített átmelő szivattyúkkal a Nagy-Dunába kell bevezetnie. Az „állítólag” nem szennyező víz beereszthető a Duna-ágba. Majdnem az egész tavaszi időben a nagy-dunai magas vízállásból származó tiszta frissítő víz ellenére, az alsó szakaszon vörös volt a víz. Egyesek ezt annak tulajdonították, hogy a zöld algák még nem jelentek meg és a téli kovaalgáktól volt ilyen színű a víz. Végül is be kellett látni, hogy az algaképződés egyenlő az egész Duna-ágban és a szigethalmi híd alatti vörös víz autógyári szennyezés következménye. Úgy értesültünk, hogy az összes érdekelt hatóság és szerv bevonásával arra törekszene, hogy megakadályozzák a felelőtlen szennyezési lehetőséget.

Miért nem lehet a Duna-ági befolyó tolozárát leplombálni, és előírni, hogy azt, csak jegyzőkönyvi bejegyzéssel lehessen kinyitni. Lustaság és nemtörődömség miatt egy személy pár fordítása a tolozárán milliós károkat okozhat.

Köztudomású, hogy a Duna-ágban végig főleg gyerekek fürödnek akár szabad, akár nem. Elsősorban egészségügyi kérdés ez és nem a horgászok okvetetlenkedése, ahogy azt egyesek vélik. Vegyék tudomásul a hitetlenek, hogy a természetes vizekben a halak olyan biztonsági és jelző szolgálatot látnak el, amit pénzzel megfizetni nem lehet. Ha nem volnának ott a halak, csak akkor vennénk észre az ilyen szennyezéseket, amikor már emberi életet tennének tönkre.

A május huszadika körüli nagy esőzések a Duna—Tisza-csatornában okoztak halpusztulást. Ezt is a horgászok jelezték. Május 23-án Szanyi horgásztárs a Bugyi HE ellenőre telefonon jelentette a TB vezetőségének, hogy Sári térségében 5—600 méter hosszan a csatorna víztükrét haldögök és pipáló halak fedik. A Vízügyi Felügyelet és a Vízügyi rendőrség kérésünkre azonnal helyszíni vizsgálatot tartott. A Területi Bizottság a maga részéről is helyszíni felmérést eszközölt. A cikk írása idején még a vizsgálat megállapításait nem kaptuk meg.

A rendszerint legutoljára pusztuló fenékhalk jelentek meg először a víz tetején, nagyrészt már döglötten. Ebből következtethető a mi „laikus” megállapításunk, — amint az a horgászok részéről is elhangzott —, valószínű a csatorna partjain végzett gyom, rovar és rácgátlók ellen alkalma-

zott és még le nem bomlott *vegyszerek okozták a halpusztulást*. Ugyanúgy mint a Balaton esetében, itt is nehéz lesz megállapítani, hogy pontosan honnan ered a mérgezés és azért ki felelős.

Ismételten kérjük horgászaink segítségét a vízvédelem hathatós támogatására. Ha a víz színe nem olyan mint az adott időszakban lenni szokott, ha a víz idegen szagú, néha kimondottan „jó” illatú (mosószerek tömeges bebocsátásakor tapasztalható), ha a halak mozgása élénkebb (teljesen más az ivás előtti vagy alatti mozgás), vo-

nulás jellegű (igyekeznek kijutni a számukra kellemetlen vízszakaszról), pipálás vagy döglés észlelhető, azonnal jelentsék az alábbi telefonszámokon.

A TB hivatalos helyiségében munkanapokon, szombat kivételével 9-től 17 óráig a 180-224 vagy a 180-486 számon. Más időben a TB titkára 385-055, vagy gazdasági felelőse 355-827 számokon. Halpusztulás esetén azonnal a *vízminőségi felügyeletet* kell értesíteni 131-690 vagy 331-935 számon.

HALLOPÁSOK GEREBLYÉZÉSSEL

állami jeggyel és területi engedéllyel álcázott orvhorgászok

Többször írtunk arról, hogy a Duna-ági melékcsatornáknak többféle funkciójuk van. Télen alacsony vízszintet kell bennük tartani, hogy a vetést pusztító talajvizet gravitációs úton levezethessék. Nyáron a Duna-ágból kifelé folyó öntözővizet szállítanak a szomszagos vetésekre. Ilyenkor sokkal magasabb a vízszintjük mint télen.

Az elmúlt télen is ilyen sekély volt a víz, főleg az amúgy is kis mélységű Kiskunsági-csatornában. A dermedten veremelő halakat szabad szemmel is látni lehetett a hideg, letisztult vízben.

Ez a lehetőség sok halra éhes, brutális embert arra serkentett, hogy úgynevezett gereblyézéssel — a pergetés, blinkerezés ürügye alatt — ólmozott nagy drilingeket akasszanak a majdnem mozgásképtelen halakba. Sok hal sebesítve leszabadult a horogról és hosszú kínlódás után sebzetten, dögölve került partra. Ezek betegséget terjesztve veszélyeztették az egész csatornai halállományt.

Sajnos a magukat horgásznak nevező haltolvajok állami jegy és területi jegy védelmében az ott-tartózkodásukat legálisanak minősítve lopták, szúrták a halat.

Szöcsei Tibor, a Szigetszentmiklósi HE tagja ma kiskunlacházi, régebben taksonyi lakos január 21-én a csatornán ilyen módon 20 kiló pontyot és 5 kiló süllőt és fel nem becsült mennyiségű dévvert gereblyézett ki. A halak értéke 800 Ft volt.

Egyesületéből 5 évre kizárták. Javasoltuk a MOHOSZ-nak, hogy az ország összes egyesületéből zárják ki, illetve 5 évig ne vegyék fel tagnak.

Lopás büntette és kártérítés miatt ügyét a kalocsai Járásbíróság tárgyalja.

Súlyosbító körülmény, hogy nevezett sokáig mint magánkisiparos horgot gyártott, jó kereset mellett, a Horgászcikk-készítő Vállalatunknak.

Radnai János „horgász” a Neptun HE tagja ugyancsak január 21-én ugyanitt gereblyézett, közösen Zaletnyik Mihály „horgással” a BKV Előre HE tagjával összesen 34 kiló halat loptak. (Tevékenységük a szabálytalanul kifogott halak magas értéke miatt nem szabálysértésnek, hanem lopás bűntettének minősül.)

Ugyanekkor gereblyézett itt Sümegi József „horgász”, a Dunavecsei HE tagja.

Mivel az elkövetett büntett magyarázatra nem szorult a *Kalocsai Járásbíróság a tárgyalás mellőzésével Radnait 2000, Zaletnyikot pedig 2500 Ft-ra büntette, horgászokékat pedig elkobozta.*

Szöcsei ügyében már döntött az egyesület, a többiek fegyelmi eljárását az egyesületnél megindítottuk, a határozatokról még nem értesültünk. Amennyiben a kizárás 5 évnél rövidebb időre szólna, javasolni fogjuk, hogy őket az ország összes egyesületéből 5 évi időtartamra kizárják.

Ez a hivatalos rövidséggel fogalmazott tény. Sajnos sokkal több van emögött. Hosszú, egyiknél több évtizedes „horgásztagság” és szerintük tiszta múlt áll mögöttük. *Ki hisz a tiszta múltban ezek után. Cselekményük mögül kilátszik, hogy az ellenőrzésünk laza és a hosszú „tiszta múlt” alatti hasonló ügyekre nem tudtunk fényt deríteni.* Lehet, hogy egyesek tudtak róla, de elhallgatták rosszul értelmezett haverságból, félelemből, vagy ki tudja mi miatt.

Az ilyen „betegség” nem egyszerre tör rá az emberre, minden előjel nélkül, mint a szívinfarktus. Egy kezdő horgász, aki nem ismeri a horgászrendet, azzal esetleg előfordulhat, de aki hosszú ideig jól élt ebből a szenvedélyből, arra ne jöjjen rá semmiféle ilyen „betegség”. Örüljön, hogy gyerekkorában, még az apja mellett kezdhette a horgászatot és horgásszon rendesen. *Ez a vélemény és az igazság. Minden más csak mellébeszélés. Ilyeneknek és hasonlóknak nincs semmi helyük közöttünk.* Amikor az egyesületeknél sorban állnak a tagságra jelentkezők, *ki kell seprni az ilyen „horgászokat” a tisztességesek soraiból.*

Felhívjuk a társadalmi ellenőrök és minden horgász figyelmét, hogy főleg ilyen durva esetekben, mindannyionknak, ha tetszik, ha nem, *fel kell lépni az ilyen „horgászok” ellen, akik a mi közös vagyónkat lopják.* Nincs semmi helye a bármilyen okból történő elhallgatásnak. Ha nem ezt tesszük, ne várjuk azt, hogy csak a főfoglalkozású halőrök tartsanak rendet vizeinken.

A fenti „bűntényt” — *dicséretükre legyen mondva — a Dunavecsei HE társadalmi ellenőrei derítették fel. Ezúton is megköszönjük dicséretes munkájukat, amit a közös vagyon védelme érdekében kifejtettek.*

(rényi)

A legtöbb harcsát fogó horgász vallomásai

Híradónk első számában írtunk a duna-ági „harcsavészről”, a harcsák irtásának fontosságáról. Kértük olvasóinkat, hogy véleményüket írják meg a kérdéssel kapcsolatban.

Második számunkban vitaindító cikket közöltünk. Hell László horgásztársunk ugyanis védelmébe vette az 5–7 kiló alatti harcsákat. Sajnos ilyen válogatásra csak évenként teljesen kiüríthető, lehalászható vízterületen lehet szó, a javaslat felett még vitatkozni sem érdemes. Nemcsak elméletben, de gyakorlatilag is lehetséges ugyanis káposztás kertben kecskét szabadon tartani, az más kérdés, mibe kerül.

Mi duna-ági horgászok nem vagyunk olyan gazdagok, hogy „minden” áron sok harcsát tartsunk vizünkben. A nagyobb telepítés ellenére stagnáló vagy a kissé csökkenő pontyfogásban valószínű az elszaporodott harcsák is szerepet játszanak. Lehet, hogy a keresett, hiányzó pontyok nagy része az ún. „bográcspontyok” mellett a harcsák gyomrában fejezik be rövid életüket. Ilyen luxust nem engedhetünk meg magunknak.

Most már végérvényesen leírhatjuk, hogy ha rablóhalakkal akarunk szelektálni, úgy az nem a harcsa lesz. Elsősorban a süllőt és a balint, mértékkel a csukát fogjuk szaporítani.

A harcsák végérvényben a nem kívánatos lakók listájára kerülnek. Azok irtása a pontyok védelmében — addig míg az lesz a főhal és azt telepítjük legnagyobb mennyiségben — egyik fő gondunk.

A második számban megírtuk azt is, hogy Székely horgásztársunk a legtöbb harcsát fogók egyike. Megkértük őt arra, hogy írja meg mióta harcsázik, mikor, hol és milyen felszereléssel mennyi harcsát fogott.

Ilyen előzmények után kerültek a „vallomásai” mostani számunkba.

(B. J. szerkesztő megjegyzése)

1949. óta horgászom, osztálytársam, Nádler Herbert unokája vitt el először horgászni. Igen hamar áttértem a pergető horgászatra, az első években főleg balinoztam. 1951-ben, 16 éves koromban kezdtem el harcsára pergetni, először a Kvassay-zsilipnél, ahol már szép eredményeket értem el, legalábbis ami a darabszámot illeti, de az ekkor fogott harcsáimnak a súlya csak 2–6 kg között volt.

Az 1954. évi mérgezés után a soroksári Duna-ágban harcsát fogni nem lehetett és ez időtől fogva főleg a tassi alsó vízen harcsáztam, elsősorban villantóval, de kuttyogatva is. Az alsó vízen fogott harcsáim súlya már sokkal jelentősebb volt mint a Kvassay-zsilipen fogottaké. A legnagyobb 31 kg-ot nyomott, de számtalan 20 kg-on felülit is fogtam.

Az 1956. évi árvíz a soroksári Duna-ágba sok harcsát is hozott, és ez időtől fogva rendszeresen kuttyogattam a felső vízen is.

1960 után többször megtörtént, hogy a tassi alsó és felső vízen az egy évben kifogott harcsáim darabszáma elérte a százat.

1966-ban kuttyogattam először a tihanyi kút 11 méteres vizében, ahol az első alkalommal 7 harcsát fogtam közel 200 kg súlyban.

1969-ben itt fogtam eddigi legnagyobb harcsámat, amely 51 kg-os volt.

Több ízben kuttyogattam a Tiszán is mérsékelt eredményel. Bodó István cikkét a Magyar Horgászban olvasva, a Bodrogon is kuttyogattam. Sárospatak alatt, egy ízben, meglepően jó eredményt értem el, ami a darabszámot illeti, a kifogott harcsák azonban 2–3 kg-osak voltak.

A Tihanyban elért eredményeim túl, az egyik legeredményesebb horgászatom, 1973. május 1-én volt a tassi felső vízen, amikor 21 db harcsát fogtam villantóval, közel 200 kg súlyban. Ennek érdekessége az volt, hogy ezt megelőzően a soroksári Duna-ágban harcsára csak a Kvassay-zsilipnél pergettek és érthetetlen módon senki sem próbálkozott a Kis-Duna más területén pergetéssel. Én magam még 1952–53-ban több ízben kísérleteztem a pergetéssel a IV. vízen az ún. „büdös sarokban”, ugyanis éjszakán-

ként kis halas horgászattal, itt eredményesen lehetett harcsát fogni — villantóval azonban hiába próbálkoztam. Valószínűnek tartom, hogy ha ekkor szorgalmasabb vagyok, villantóval is sikerült volna ezen a helyen harcsát fognom. Visszatérve az 1973. évi fogásomra. A szerencsém túlmenően egy megfigyelésnek köszönhetem, hogy akkor villantóval elkezdtem harcsázni. A szélcsendes időben pontyozás közben szokásomnak megfelelően figyeltem a vizet és több harcsát láttam forogni, ezért próbáltam meg a villantózást. Egyébként az 1973-as évben közel 400 kg, az 1974-es évben mintegy 260 kg harcsát fogtam.

A villantózáshoz felszerelés-ként 2,70 méteres DAM márkájú, meglehetősen kemény botot használok 0,35 mm-es zsinórt és nagyon fontosnak tartom, hogy a peremorsó fékje, valamint a szákapókarja tökéletes legyen, mert a vékony zsinór használataánál a rossz fék, vagy a bevágott kapókar rendszerint a nagyobb harcsa elvesztését eredményezi.

Villantónak F—Zet típusú önsúlyos villantót használok. Lényegesnek tartom, hogy a villantót nemcsak a fenéken, hanem a víz középső és felső rétegében is húzom. Ezzel a módszerrel addig próbálkozom, amíg valahol kapást nem észlelek, ezután már abban a vízmélységben húzom a villantót, ahol a kapást észleltem.

A harcsa nem mindig a legmélyebb vizekben tartózkodik, hanem év és napszaktól függően a sekélyebb vízterületeket is felkeresi. Már több esetben fogtam, alig 2 méteres vízben is, villantóval harcsákat.

A kuttyogatásnál viszont csak a mélyebb, legalább 5 méteres vagy annál mélyebb vízterületeken próbálkozunk, ugyanis tapasztalatom az, hogy az ennél sekélyebb vizekben, ha ott is tartózkodik a harcsa, kapást nem tudunk elérni.

Amikor az 1956-os árvíz után elkezdtem kuttyogatni, a kapások igen erőteljesek voltak, szinte ki akarták húzni a botot a csónakból. Az intenzív kuttyogatás eredményeként az évek során azt tapasztaltam, hogy a kapások ereje állandóan gyöngült. Sok esetben láttam, hogy előttem, a csónakban elhelyezett bot vége egyszer, kétszer megrezdült, ezt azonban erőteljesebb húzás nem követte. Ekkor először arra gyanakodtam, hogy kisebb harcsákról lehet szó és egy ízben azzal próbálkoztam, hogy nem a botot figyeltem, hanem a kuttyogatás közben mint a halászok, a zsinórt vettem kézbe. A kézbe vett zsinóron sokkal jobban érzékelhető a kapás. Azt tapasztaltam, hogy egészen óvatos kis rángatásokat éreztem és igen csodálkoztam, amikor bevágás után tekintélyes harcsákat akasztottam. Ekkor győződtem meg arról, hogy *nem kis harcsák csipegették a csalit, hanem a harcsák lettek óvatosabbak.*

Azokon a vízterületeken, ahol egyáltalán nem ismerik a kuttyogatást, vagy csak keveset kuttyogatnak, a kapások sokkal erősebbek voltak, mint a tassi felső vízén, vagy a Postás, Neptun vízterületein, ahol szinte naponta és számosan kuttyogatnak.

A kuttyogatáshoz 2,60 m hosszú, tömör üvegbotot használok, amelyet lazacozáshoz készítették, 0,70 mm-es zsinórt és nagy tárolóképeségű peremorsót, ugyanis ezzel sokkal könnyebb a fásasztás mint a keskeny dobú orsóval. A horgot közvetlenül a főzsinórra kötöm, így a felszerelésen csak egyetlen kötés van. A horog előtt mintegy 50 cm-rel szelepgumiból ütőközt készítek és előlött egy darab nagy méretű csúszóólmot alkalmazok. *Sem osztott súlyú ólmozást, sem piros bojtot nem használok, egyrészt azért, mert az osztott súlyú ólmozás, akár milyen óvatosak is vagyunk, gyöngíti a zsinór teherbíróképességét, a vörös bojt pedig azért nem jó mert, előfordul, hogy ezt kapja el a harcsa, nem pedig a csalit. Ezt a veszélyt még ki lehetne küszöbölni azzal, hogy a piros rongyba is hármas*

horgot helyezünk el, de egy újabb kötés csak gyengíti a zsinórunkat és a piros rongyba bújtatott horog a kiemeléskor igen könnyen a horgász kezébe akadhat. Meleg pillanatokát élttem át egy 40 kg-os harcsa kiemelésekor, mert a harcsához a felső horog miatt alig tudtam hozzáférni.

A kifárasztott harcsa kiemeléséhez soha nem használok merítő szakot. Az a tapasztalatom, hogy a villantóval fogott harcsának a pofájából a 3-as horog egy vagy két ága mindig kiáll. Ez merítéskor rögtön beleakad a szákba, így a harcsát kiemelni nem lehet, és az könnyen leveri magát a horogról. Vágóhorgot is ritkán használok, a legbiztosabb módszernek még a 30 kg-on felelő harcsáknál is azt tartom, hogy a kellően kifárasztott harcsa pofájába nyúlok bal kezem hüvelykujjával, míg a másik négy ujjammal alul ragadom meg a harcsa állkapcsát. Tekintettel a harcsa fogaira, ajánlatos egy rongydarabot kéznél tartani, a hüvelykujj védelmére.

A villantóval történő harcsázásnál a villantót mintegy 120 cm hosszú, 60—70-es vastagságú előkére kötöm, ugyanis dobáláskor a zsinórnak ez a része sokszor csapódik a vízbe, és ezért sokkal könnyebben is szakad. Főleg ezt küszöbölni ki a vastagabb előke használatával, azon túlmenően, hogy a főzsinór megtekeredését is bizonyos mértékig kiküszöböli a vastagabb előke. Ettől függetlenül ajánlatos egész napos pergetésnél, legalább két ízben, a főzsinórt újra kötni, mert a kötésnél szakad el legkönnyebben a zsinór.

A horgászat megkezdése előtt az orsó fékjét úgy állítom be, hogy a zsinór végét egy fához kötöm, és a zsinór teherbíró képességének kb. 90%-ig állítom be az orsó fékjét. Így egyrészt biztosítva vagyok afelől, hogy kapás esetén nem szalad meg a könnyűre állított orsó fékje és biztosabban megakad a harcsa, másrészt tudom, hogy elszakítani sem képes a zsinórt, ezért fásasztás közben soha nem is állítok a féken.

Tapasztalatom szerint a legnagyobb harcsa sem távolodik el a csónaktól fásasztás közben

20—25 méternél távolabb, hanem rendszerint a csónak közelében forog, így gyakorlatilag szinte helyben lehet kifárasztani.

Az eddig kifogott több mint ezer harcsám közül összesen egy 18 és egy 25 kg-os húzott le az orsóról 50—70 méter zsinórt, azonban mindkettőnek a farkába akadt a villantó és ezért volt szokatlan távolságú a kirohanás. A harcsának e szokása miatt, a nagyobb hal fásasztása után, a zsinórnak a legjobban igénybevett 10—15 méteres darabját rendszerint le szoktam vágni, mert az elveszíti nyúlási képességét, és sokszor cérnaként elszakad.

Tapasztalatom szerint, ha az egyik módszerrel, például a kuttyogatással nem érünk el eredményt, feltétlenül meg kell próbálni a másik módszert, a pergetést. Számtalan esetben megfigyeltem, hogy amíg a kuttyogatás semmi eredményt nem hozott, ugyanakkor és ugyanazon a helyen villantóval lehetett fogni harcsát. Ez a helyzet fordítva is áll, sőt kis túlzással még azt is mondhatom, hogy egyes éveket kimondottan kuttyogatók, másokat pedig kimondottan pergetős évekként lehetett tekinteni. Arra igen nehéz tanácsot adni, hogy mikor harcsázzunk, mert gyakorlatilag az év szinte minden szakaszában és minden napszakban számíthatunk kapásra.

Tanácsként azt ajánlom horgásztársaimnak, hogy bármilyen halra horgásznak, a vizet mindig figyeljék. Én pontyozáshoz is csak egy botot használok, azt kézben tartom, tehát a szememet nem köti le és mindig figyelem a vizet. Igen sok esetben látni, hogy hol és milyen halra érdemes horgászni, hiszen ha olyan helyen horgászok, ahol nincs pontykapásom és pontyugrás, de 100—200 méterrel odébb több pontyugrást látok, akkor nyilvánvaló, hogy arra a helyre megyek horgászni. Ugyanez a helyzet, ha harcsaforgást látok, mert ilyenkor, azonnal minden más horgászatot abbahagyok és rögtön harcsázni kezdek, mert ez a kedvenc halam.

Dr. Székely Ádám

Néhány szó Makádról

A közelmúltban néhányan feltették a kérdést a MOHOSZ Soroksári Duna-ági TB makádi nevelőtávnak létjogosultságáról, pontosabban arról, hogy *érdemes-e üzemeltetni és anyagi áldozatokat hozni a tógazdaság továbbfejlesztésére; megtérül-e egy ilyen kis vízen a dolgozók bére; a tőkekezeléshez, haltakarmányozáshoz, halászati eszközökhöz, műtárgyakhoz szükséges befektetések kifizetődnek-e?* Úgy érzem, e tógazdaságot kellemesen ismerem ahhoz, hogy néhány kérdésben véleményem mondhassak.

Az iparosodás és városiasodás (urbanizáció) hatására természetes vizeinkben létrejött *szennyezések megkövetelik, hogy fokozott figyelmet fordítsunk vizeink védelmére.* A folyószabályozások, az erőművek, a háztartási mosószeres, az ipari vegyszeres és a mezőgazdasági növényvédőszeres vízszennyezések a legnagyobb gondoskodás ellenére *helyenként élettelennek teszik a vizeket,* holott állandóan jelentős összegeket fordítunk e szennyezések elhárítására. *Nagy felelőtlenség lenne,* ha a természet által felkínált, még rendelkezésre álló lehetőségeket *nem aknáznánk ki minden erőnkkel.*

Ilyen lehetőséget nyújt a főváros közelében *húsz éve üzemelő makádi tógység,* mely igen szerencsés felépítésű és *kellő adottságokkal rendelkezik.* Vízét gravitációs úton, egy szivornyán keresztül a Soroksári Duna-ágból kapja. A tavak alapját egy nagy kiterjedésű sóderzátóny képezi, melyet vékony rétegben tóiszap borít. A sóderretegben át annyi víz szivárogoz el a Nagy-Duna felé, amennyi egy tenyészév alatt legalább a tavak háromszori teljes vízcseréjének felel meg, de a tavak üzemeltetéséhez és az állandó friss víz biztosításához még szivattyúra sincs szükség.

A tógység külön szerencsés sajátossága, hogy *a vizét a Soroksári Duna-ágból kapja.* Közismert a Nagy-Duna állandó, időszakosan azonban erősen jelentkező fenolos szennyezettsége, mivel azonban a víznél nehezebb fajsúlyú fenol a Duna közepén, a sódrásban folyik, így a Soroksári Duna-ágban *számtalán szennyezéssel nem kell számolni.* Elmondhatjuk, hogy Makádnak a lehetőségekhez képest, a dunai viszonylatban a legtisztább vize van.

Külön kell foglalkozni az utóbbi évek tenyészhal és *ivadékhányánának országos problémáival is.* A kereslet évek óta nagyobb a kínálatnál. Sajnos ott tartunk, hogy nem csak a horgászok vásárolnak halivadékokat, hanem a tógazdaságok is vásárolókként jelentkeznek. A kereslet-kínálat érvényesülése alapján a halak kilónkénti ára 23 Ft felett van.

Nézzük ezek után a Soroksári Duna-ág telepítési problémáit.

Megállapíthatjuk, hogy *a Duna-ágban a pontyivásból származó természetes szaporulat nem jelentős.* (10 cm-en aluli — tehát telepítési méret alatti — nemesponty a vízben nem található.) A

Duna-ág a főváros közelében levő leglátogatottabb, és 3700 holdnyi területével a *Balaton után a második legnagyobb zárt vízterületünk,* ezért halasításánál kellő körültekintéssel kell eljárunk.

A makádi tógazdaságban 1974. évben előállított saját tenyésztésű ivadék kilónkénti ára a 18 forintot sem érte el, így sokkal olcsóbb, mintha más gazdaságból vásároltuk volna. A makádi halaknak az is nagy előnyük, hogy azokat a lehalasztást követő néhány percen belül a Soroksári Duna-ág vizébe helyezzük ki, így a hosszú szállítást, s az ezzel járó törődést és veszteséget is elkerüljük. Ebből következik, ha a makádi gazdaság híján az ország más gazdaságaiból kellene a halat vásárolni, az *sokkal drágább telepítés lenne,* de ebben a „drágább áru — jobb áru” elve egyáltalán nem érvényesülne.

E megállapítás magyarázatául szolgál az a gyakorlati tapasztalat, hogy a saját vízben nevelt anyagok saját vízben keltegetett hallárváival és az abból felnevelt szaporulatból *sokkal jobb nevelési eredményt lehet elérni,* mint a más jellegű vízből odaszállított bármilyen korú, és bármilyen jó egészségi állapotú halakkal. A makádi tavak, a szigetbecsei előnevelő és a ráckevei keltegető mind Duna-ági vízzel üzemel, így a makádi hal *beleszületik a Duna-ág vizébe és abban is nevelkedik.*

A más összetételű (vízkeménység, oldott sórtalom stb.) vízből szállított halak a lehalászási és szállítási törődéseken átesve érkeznek az új vízbe. Ha a hal a legjobb egészségi állapotban is érkezik az új vízbe, az új környezet akkor is arra készíteti, hogy szervezete áthangolódjon, alkalmazkodjon hozzá. Természetesen eleinte étvágya sincsen, bandákba verődve kezdi felkutatni új életterét, eközben hatnak rá a megszokottól eltérő új tényezők, s olyan *baktériumok, halélősködők támadják meg,* melyek ellen *szervezetében még kellő védekezés sem alakulhatott ki* (immunitáshiány). A bandákba verődött halakon a baktériumok és az élősködők elszaporodnak, az étvágy, ezzel együtt az ellenállókéesség hiánya tartósabbá válik és egyre fokozottabban jelentkezik. A halak erősen legyengülnek, ami még jobban kedvez a kórokozóknak, tehát mind erősebb fertőzések alakulnak ki, ami végül az *elhulláshoz vezet.* Gondoljunk arra, hogy régebben a sarkutazók néhány eszkimót magukkal hoztak Európába, azok azonban az európai betegségekkel szembeni *kellő védelem hiányában néhány hét alatt (főként gümőkórban) meghaltak.* Vitatható, hogy extrém e a hasonlat, mindenesetre azt bizonyítja, hogy az új környezeti feltételekhez való alkalmazkodásnak is vannak határai.]

Természetesen hasonló a helyzet az újonnan telepített halak által behurcolt, helyileg új betegségek esetében is, melyek ellen *a helyi állománynak nincs kellő védelem.*

A Soroksári Duna-ágon és egyéb hasonló nagyszágú vizeken kialakult, vagy éppen más víزندszerből behozott halbetegségekkel szemben nincs lehetőség az emberi beavatkozásra. (Elképzelhetjük, hogy ekkora kiterjedésű vizen *mennyi vegyszerre vagy gyógyszerre lenne szükség*, és nem biztosítható a kezelések utáni vízcsere sem.)

A könnyen kezelhető makádi tavakban a halgazdálkodási műveletek (tótrágyázás, etetés, próbahalászat stb.) könnyen elvégezhetőek. Szükség esetén a fellépő halbetegségek elleni vagy a megelőző (preventív) gyógykezelések rendszeresen alkalmazhatók és az átfolyó víz is állandóan biztosított. A Duna-ágba telepítendő halak megszületésüktől kiehelyezésükig állandóan szem előtt vannak és mind halgazdálkodási, mind állategészségügyi szempontból *kellően előkészíthetjük őket az őszi telepítésre. A halakat hosszú szállításnak, törődésnek nem tesszük ki és gyakorlatilag abba*

a vízbe kerülnek, amelyben addig is tartózkodtak. Nem kell új környezethez alkalmazkodniuk és nem fenyegetik őket olyan kórokozók, melyekkel szemben kellő védelemmel nem rendelkeznek.

Mindezek figyelembevételével és annak tudatában, hogy az 57 kh jelenlegi víztükörrel rendelkező makádi tavakból a MEM által előírt 450—500 mázsás telepítési kötelezettséget túlteljesítve, évenként 750—800 mázsás pontyot helyezzünk a Duna-ágba; valamint hogy a tavak 10 mázsán felüli átlagos hozama *túltesz néhány jó eredménnyel dolgozó tógazdaságon is*, úgy gondolom, hogy az adott lehetőségek nagyobb kihasználása érdekében a tógazdaság bővítése mellett *kell állást foglalnunk.*

Sziklai Ferenc

az Allategészségügyi Intézet munkatársa,
a MOHOSZ halegészségügyi felügyelője

A hajózó út és különleges vízi közlekedési szabályok bevezetésére tett javaslatunkról

A horgászatot és az üdülést napról napra egyre jobban zavaró motorcsónak-közlekedés szabályozása érdekében írásban megkerestük a Dunai Vízirendészeti Kapitányságot. Kértük, hogy *minél sürgősebben hívjon össze az összes érdekelt szervek részvételével értekezletet, hogy a szükséges intézkedések megtételéhez, a megbeszélések alapján javaslat készülhessen.*

A TB vezetősége már elkészítette az összehívandó értekezletre javaslatát, amit a MOHOSZ-nak is megküldtünk.

A javaslatot összefogóan ismertetjük:

a 250 cm³-nél erősebb motorokat ki kell tiltani a Duna-ágból. A vízügyi tervben a hajózó út kitűzését csak 1980-ra tervezzük. A duna-ági üdülők és horgászok tábora családtagokkal együtt 40—50 000 főre tehető. A Duna-ág legnagyobb részén, általában mindenütt, ahol a hajózó út nincs kitűzve, a vízmélység miatt az aránylag nagyon keskeny parti nádszegély után közvetlenül az egész meder hajózó útnak számít. Véleményünk az, *amíg a hajózó út nincs kitűzve, az csak a szakemberek előtt ismert, így kitűzés nélkül nem lehet senkitől megköve-*

telni, hogy az arra vonatkozó előírásokat betartsa.

Még a hajózó út kitűzése mellett is *külön vízi közlekedési szabályzatot kell alkotni*, mert a mostani egyaránt vonatkozik a Nagy-Dunára egész a Fekete-tengerig és a Duna-ágra is. Ebben a szabályzatban *az üdülés feltételeit kell biztosítani. Sebességkorlátozást kell előírni, hogy a legnagyobb sebesség az összes járművekre vonatkoztat-*

va se legyen óránként 25 km-nél nagyobb. Végül be kell szüntetni az utóbbi időben bevezetett motorcsónakversenyeket. Versenyezzenek a Dunán, mint azelőtt.

Úgy mint az evezős versenyeknél, *a horgászversenyek alkalmával is, meg kell védeni a forgalomtól a versenypályát.*

Reméljük, hogy eljárásunknak meg lesz a kívánt eredménye. Nem kérünk mást mint azt, ha a Duna-ág Nagy-Budapest üdülőterületévé lett nyilvánítva, a rendelet szellemének megfelelően biztosítsák ott a zavartalan és csendes üdülés, horgászat lehetőségét.

ISMÉT A TASSI V—VI-os VÍZI HORGÁSZAT előtti jelentkezésről

Foglalkoztunk már a tassi V—VI-os vizen való horgászattal, de tapasztalataink alapján ismét elő kell venni ezt a témát.

A tassi vízterületen csak beutalóval, országos jeggyel, napijeggyel szabad horgászni. A horgászás előtt *mindenkinek* jelentkezni kell a „Vízierőtelep” portáján, ahol adataikat naplóba vezetik és sorszámot adnak ki a jelentkezés igazolására. A jelentkezéskor — *személyi igazolványt kivéve — valamilyen igazolványt le kell adni s ezt a horgász csak a horgászás befejezé-*

se után — amikor bemondja a zsákmányát — kapja vissza. Amíg igazolványt nem ad le valaki, addig sorszámot sem kap. Ennek hiányában a halór a horgászat befejezésére szólítja fel az érdekelteket. Amennyiben a halór felszólításának nem tesznek eleget, ellenük a fegyelmi eljárás lefolytatására tesz javaslatot a Területi Bizottság.

Reméljük erre nem kerül sor és minden jóérzésű horgász tudomásul veszi, hogy a tassi vízterületen másként nem tudunk rendet tartani.

RÁCKEVEI HALKELTETŐ ÁLLOMÁSUNK

a rablóhalprogram szolgálatában

Emlékszünk még arra, hogy sok vita előzte meg a szelektáló halászat megszüntetését. Annak idején, 1969. évben a szelektálás megszüntetésének egyik feltétele volt, hogy a Duna-ágba rablóhalakat kell telepíteni, melyek elvégzik a dévérek szelektálását. Ez az igazi szelektálás, mert a halászok csak a nagy egyedeket fogták ki, de a kicsi, nagy tömegű hal a hálóból ki tudott úszni.

Annak idején még Intéző Bizottságunk, most pedig Területi Bizottságunk eleget tett kötelezettségének előnevelt süllők telepítésével, de két éve, hogy a Ráckevei Halkeltető Állomást a Szövetség átadta kezelésünkbe, a rablóhalnevelés, telepítés fokozottabban lehetővé vált. 1975. évben ismét kiváló eredményt értünk, ami Zellei Gábor, Varga János és Varga Jánosné pontos, szakszerű és igen lelkiismeretes munkáját igazolja.

Ez évi keltetési munkánk a csukaszülők begyűjtésével kezdődött. Dolgozóink is bekapcsolódtak a gyűjtési munkába, de legeredményesebb volt az az intézkedés, amikor megbízást adtunk a még működő varsás halászoknak, hogy a varsájukba került csukákat szállítsák be a Halkeltető Állomásra, ahol azoktól az ikrát és tejet lefejték, majd a csukaszülőket a Duna-ágba visszahelyezték. Ez a módszer kitűnően bevált, mert kiváló minőségű ikrához jutottunk.

A Halkeltető Állomás 1,5 millió darabot meghaladó mennyiségű zsenge csukát állított elő. Ezeket 16—17 napos korokban szállította el részben társ területi bizottságoknak, egyesületeknek, mezőgazdasági termelősövetkezeteknek és telepített a

Duna-ág vízrendszerébe, mégpedig

Kunsági-csatornába	180 000 db
Északi Öv-csatornába	110 000 db
Duna—Tisza-csatornába	90 000 db
Szigetbecsei Holtágba	225 000 db
Összesen	605 000 db

20 000 zsenge csukát a szigetbecsei tóban tovább neveltük. A gondos kezelés után 6 hetes korban 3500 db előnevelt 4 cm-es kiscsukát halásztunk le és helyezettük ki a Duna-ágba Szigetbecse térségében.

A csukakeltetést folyamatosan a süllőfészkek lerakása, felszedése, majd keltetése követte.

454 süllőfészkegységet (20 000 ikraszemmel) szedtünk fel, melyből 131-et balinivadékkért cserében a Százhalombattai Temperáltvizű Halszaporító Gazdaságnak adtunk át, amiről más cikkünkben már említést tettünk. A többi 323 fészkegységből 842 000 db-ot keltettünk ki s ezek 10—15 napos, már táplálkozó korokban kerültek egyesületekhez, termelősövetkezetekhez. 511 000 db-ot a Duna-ágba helyezettük ki.

50 000 db-ot a szigetbecsei egyik tavunkban tovább neveltük, ahol az emelőhálós próbák jó eredményt jeleztek, ami valóra is vált, mert 17 000 db 3 cm-es előnevelt süllőt halásztunk le. Ezekből 15 000 a Duna-ágba, 2000 pedig a Szigetbecsei Holtágba került.

Két éve foglalkozunk süllőfészkek keltetésével. Korábban csak süllőfészkeket szállított a Halkeltető Állomás és a megrendelőknek kellett több-kevesebb sikerrel a keltetéssel vesződni.

Több szakmai vitát váltott ki bevezetett gyakorlatunk, úttörő munkánk, mely azonban teljes

elismeréssel végződött, amiről a százhalombattai területi bizottsági ülésen az egyesületi képviselők, küldöttek meggyőződtek.

Nem csak mikroszkóppal, hanem szabadszemmel is lehet látni mennyi plankton van a kis zsenge süllő gyomrában, ami életképességüket igazolja. Igazolta ezt több egyesület is, melyek előző évben már vásároltak zsenge süllőt. Idézzük a Tatabányai „Jószerecsét” Horgász Egyesület levelét:

„A múlt évben leszállított 30 000 db zsenge süllő ivadékat a bánhidai erómuji tóba telepítettük, mely 60 kh kiterjedésű.

A horgászok már jelezték, hogy a betelepített zsenge süllő igen erős növekedést ért el. Csalihálóval és horoggal fogott süllők 15—20 cm nagyságúak. Vizünkben igen kedvező feltételei vannak a süllőivadéknak és véleményünk szerint ennek tudható be a gyors növekedés.

Arra vonatkozóan, hogy milyen mennyiségben maradt meg a süllő, nem tudunk választ adni, csak azt közölhetjük, hogy igen sok van belőlük. Az eddigi tapasztalatok alapján a vezetőség úgy foglalt állást, hogy ez évben is igényelünk zsenge süllőt, mégpedig 50 000 db-ot. Kovács József egyesületi titkár s. k.”

Az 50 000 db zsenge süllőt leszállítottuk és kívánjuk, hogy ez a szállítmányunk is örvendeztesse meg a horgásztársakat gyors növekedésükkel s mielőbb váljanak horogéretté.

A rablóhalak szaporításán kívül a Halkeltető Állomás pontykeltetéssel is foglalkozik. Az első turnus részben már befejeződött. A zsenge pontyokat az igénylőknek elszállítottuk, de a köröm nagyságú pontyivadék előállításához tartottunk vissza zsenge pontyokat. Ezek már nevelődnek a szigetbecsei tavainkban. Rendelésünk sok van, ezért az első keltetést követően, ha tavaink kiürülnek, újból ívatunk és másodszor is nevelünk körömpontyokat. Erről azonban majd csak a téli számunkban tudunk beszámolni.

Fogási naplók vezetéséről, beadásáról

A természetes vizeken folyó *halgazdálkodás alapja* — beleértve a belterjesen kezelhető horgászvizek gazdálkodását is — a fogási naplók országos összesítése alapján készült halfajtánkénti részletes és összesítő statisztikai kimutatás.

Törvényes rendelkezés írja elő a fogási naplók pontos vezetését és beadási határidejét. Sajnos az évenkénti ismételt felhívások, a rendelkezést be nem tartók elleni eljárások és pótdíj megállapítások ellenére igen sokan még ma sem tartják be ezeket a rendelkezéseket.

A Duna-ágban is sok kívánni való van a naplók vezetésével kapcsolatban.

Igen nagy felelősség terheli e kérdésben az egyesületek vezetését is. A tagság jelentős része (legalább 15%) bizonyíthatóan az év végén írja be az adatokat. Ez megállapítható a teljesen egyforma és színben sem eltérő beírásokból. Összevissza írják a darabot és a mennyiséget, pedig erre semmi szükség sincs. A méretkorlátozás alá eső halakat a fogás után azonnal, darabonként kell beírni. A többi halnál összesítve csak súlyt kell írni, darabot nem. Összekeverik a halfajtákat. Sokan csak azt írják be, „keveset horgásztam”, s még jó ha azt is odaírják, hogy „nem fogtam semmit”. Ez is sántít, mert, hogy egy da-

rabot sem fogott a „kevés” horgászat közben, alig hihető. Sokan, indokolás nélkül egyszerűen üres fogási naplót küldenek be, pedig az egyesületben tudják, sőt látják, hogy sokszor horgászott és fogott is halat. Ezeknek senki egy szót sem szól, mert ez kényes ügy.

Alig van olyan horgász, aki teljesen pontosan lemérve beír minden darab halat. Általában még a pontosaknál is, sokszor talán naponta, kimarad egy-két darab dévér vagy egyéb keszeg, hisz az „szemét hal”, nem fontos a beírása.

Nem számolnak azzal, ha a 10 000 Duna-ági horgász évenként személyenként csak 5 kiló ilyen halat nem ír be, az összesítésből ötvenezer kiló hal marad ki és ez öt vagon fogott hal elhallgatását jelenti.

Mind a társadalmi ellenőröknek, mind a halőröknek a tassi értekezleten erre *nyomatékosan felhívtuk a figyelmét*. Elrendeltük azt is, hogy a május elseje után végzett ellenőrzéseknél — amennyiben a fogási napló még üres — ezt a tényt az ellenőrzést végzőnek be kell jegyeznie. Nagyon pontosan kell figyelniük arra is, hogy a méretkorlátozás alá eső halakat a horgászok fogás után azonnal bejegyezzék a naplókba.

A TERÜLETI JEGYEKRŐL

A „Duna-ági Híradó” első számában részletesen leírtuk, hogy a forgalomban levő területi jegyek hova érvényesek. A területi jegyeken is fel van tüntetve az a vízterület, ahol azokkal horgászni lehet. Sajnos sok olyan horgász van, aki a nála levő területi jegy szövegét el

sem olvassa, s ezért olyan vízterületre megy horgászni, ahova a jegye nem érvényes. Ellenőrzés során ezt a jegyet bevonják és szabálysértési, valamint fegyelmi eljárást indítanak.

Előfordult az is, hogy a területi jegy tulajdonosa olyan vízterületre akart jegyet váltani,

ahová meglevő jegye érvényes. Amikor figyelmeztették, hogy felesleges jegyet váltania, ezt köszönettel tudomásul vette és bevallotta, miszerint a jegyen levő szöveget el sem olvasta.

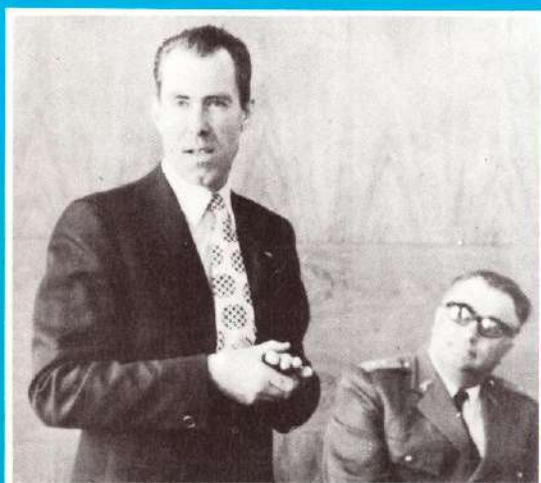
Nem akarjuk megismételni az első számunkban megjelent „Amit a területi jegyekről tudni kell” című cikkünket, de kérjük a horgásztársakat, hogy azt ismét olvassák el.

Horgászvezetők az üveges ikrakeltetést tanulmányozzák

Kádár agrármérnök a „lefejesre” előkészített anyahalakat „mutatja be” a horgászoknak. Az anyahalak a képen látható kádak meleg vizében érnek be a fejésre

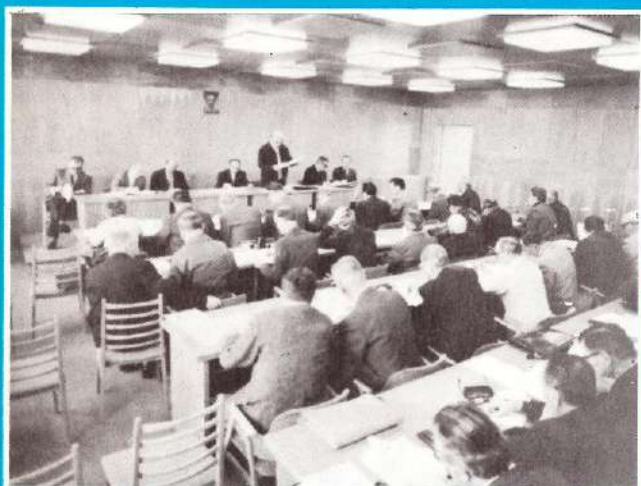

Tölg István, az intézet igazgatója üdvözli a TB-ülést. Mellette Veres György r. alezredes a vízirendőrség képviselője

Klotz Mihály TB-alelnök elnöki megnyitóját tartja. Mellette Berényi János TB-titkár és Ribiámszky Miklós Kossuth-díjas ny. OHF igazgató

K É P E K a százhalom- battai TB-ülésről

Munkában a TB-ülés

Megérkezik az autóbusz Százhalombattára. Elöl kezében táskával dr. Schrenckh Pál a TB gazdasági felelőse